

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

ANUL 28, NR. 690, FEBRUARIE 2025

Editorial

Echilibru și înălțare

Când scriu, încerc să comunic şi să mă exprim dintr-un loc cu liniște, iubire, bune intenţii. Mă folosesc de cuvântul scris, pentru a face bine, a ajuta, a încuraja, a educa, şi mai ales pentru a răspândi tipul de comportament pe care aş vrea să îl văd la ceilalţi.

Este unanim recunoscută puterea cuvântului în a construi lumea, şi tot cuvintele sunt acelea care ne vor aminti cum a fost omenirea cândva şi care au fost punctele slabe sau de rezistenţă.

Trăim vremuri tulburi şi nu avem puterea, ca simpli indivizi, să schimbăm ceva în bine. La nivel național, de câteva luni, asistăm la un spectacol hilar, care mă duce cu gândul la întunericul din sângele ancestral. Când oare vom reuşi să ne echilibrăm şi să ne înălţăm până dincolo de curcubeu, cum am mai făcut-o cândva?

Avem o ţară minunată, care ar putea să ne încapă pe toţi. Din păcate, mulţi au plecat dincolo de hotare, în căutarea unui loc de muncă, a unei vieţi mai bune. Au rămas pământuri necultivate, pline de bălării, iar noi ne hrănim cu produse aduse din afară. Strămoşii noştri care şi-au dat viaţa în crunte bătălii pentru apărarea acestor meleaguri binecuvântate, simţind vremurile de instabilitate pe care le traversăm, se răscolesc în morminte sau sub stratul de ţărână străină, unde au rămas pentru vecie, răpuşi de gloanţele dușmanului.

*

Şi mai avem ceva în România: avem o mitologie bogată, plină de mister. De la legendele cu păduri blestemate, cu sate şi case bântuite, cu zvonuri seculare despre strigoi, moroi, pricolici şi vârcolaci, la obiecte şi leacuri care anihilează puterile răului, mitologia românească oferă o călătorie captivantă prin poveşti şi personaje întunecate.

Vom găsi totuşi, în mitologia autohtonă, o parte luminoasă, referitoare la naştere, viaţă, iubire, căsătorie, împlinirea destinului... Una din figurile reprezentative, legate de sentimentul iubirii, o constituie *Dragobetele*. Sărbătoarea lui este pe 24 februarie, zi calendaristică în care se oficiază, pe altare de duh, cel mai frumos cult senzorial, de o olimpiană seninătate, şi cu înfiorări ce ţin de sufletul unui popor unic, legitimat de *Doină* şi *Dor*, dimensiuni definitorii ale sufletului nostru mitic.

Dragobetele îşi ia zborul peste natura începutului de Primăvară, peste case şi chipuri tinere şi, mai ales, prin sufletele pubere, declanşând ceva „dureros de dulce”, cum ar zice Poetul.

Într-o lume plină de anarhie, este de datoria noastră să îndrăznim a spera. Dacă reuşim să găsim în fiecare zi măcar un motiv de bucurie, aceasta ne-ar da tăria să trăim frumos, paşnic, să avem grijă de noi, de cei dragi, de semenii noştri..., fiindcă nu trăim de două ori!

Domniţa NEAGA

„Suflet din țara lui Brâncuși”

În data de 19 februarie, este omagiată una dintre cele mai impunătoare personalități ale culturii române, dar și ale culturii universale și anume: Constantin Brâncuși, de la a cărui naștere s-au împlinit, anul acesta, 149 de ani. Data de 19 februarie este un prilej deosebit de a sărbători nu doar ziua de naștere a marelui artist român, ci și contribuția covârșitoare a acestuia în sculptura contemporană.

Și cum sărbătoarea Brâncuși nu trece, în niciun an, neobservată la Roșiorii de Vede, Casa de Cultură a găzduit expoziția de sculptură în piatră de râu semnată de artistulul plastic roșiorean COSTEL PĂUN și intitulată *„Suflet din țara lui Brâncuși”*.

La vernisajul expoziției, care a avut loc chiar de Ziua Națională „Constantin Brâncuși”, au participat: Ciprian Agapie - managerul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Teleorman, instituție aflată în subordinea Consiliului Județean Teleorman; prof. Valentina Pașa - managerul Bibliotecii Județene „Marin Preda” Teleorman; sculptorul Florian Laurențiu Stoica - președinte al Fundației „STOIKA”; poeta Doina Bârcă - scriitoare la revista „Independența Română”, scriitorul Noru Dogaru – președintele Asociației Culturale „Zaharia Stancu” Salcia și inegalabila actriță Doina Ghițescu, alături de un public numeros, printre care și elevi de la Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” și Școala Gimnazială „Alexandru Depărățeanu”.

Inspirat de prof. Dumitru Ciocan-SIN, Costel Păun a prins drag de formă și culoare, iar prima piatră transformată într-o lucrare de artă a fost o piatră de râu. Se întâmpla în anul 2011, iar prima expoziție a fost vernisată în

Aurelia BĂRBUȚ

Continuare în pag. 8 Foto: **Tedy STÎNGĂ**

„Contraste sonore: de la lemn la lumină”

S-a lăsat cortina, dar ecoul strunelor se mai aude încă în sala de festivități a Casei de Cultură din Roșiorii de Vede, spațiu devenit neîncăpător,

joi, 6 februarie 2025, pentru un public atât de numeros, dornic să cunoască povestea unor viori, la început de Făurar, sau, pur și simplu, să-i fie alături celui ce, prin pasiune și dăruire, se alătură grupului de artiști plastici roșioreni, îmbogățindu-l.

Absolvent al Universității București – Facultatea de Fizică, timp de 43 de ani profesor de fizică, dintre care 29 de ani la Colegiului Național „Anastasescu”, instituție la care a ocupat și funcția de director în perioada 1999-2007, deținător a numeroase distincții, printre care „Medalia Profesor Eminent” (1986), Ordinul „Meritul pentru Învățământ în grad de Ofițer” (2004), Distincția „Gheorghe Lazăr clasa I (2006), precum și a două brevete de invenție: „Ochelari prin transmisie cu reglare mecanică” (1992) și „Ochelari prin

transmisie cu reglare electrică” (1995), profesorul Petre Fierăscu a propus roșiorenilor un eveniment inedit, în care măiestria lucrului cu lemnul s-a

Florina CARVACI

Continuare în pag. 8 Foto: **Tedy STÎNGĂ**

Mica Unire

Alexandru Ioan Cuza și masoneria

În urmă cu mai mulți ani, la Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” începea un ciclu de conferințe dedicate Unirii Principatelor Române și personalității celui sub domnia căruia s-a realizat acest act istoric.

„Cuza și începutul educației moderne românești”,*„24 ianuarie 1859 între revoluție și lovitură de stat”*,*„Alexandru Ioan Cuza, făuritorul armatei române moderne”* au fost doar câteva dintre titlurile conferințelor

susținute de istoricul Victor Gabriel Osăceanu de-a lungul timpului.

Anul acesta, profesorul Osăceanu a propus o temă fascinantă și mai puțin cunoscută publicului larg și anume apartenența lui Cuza la masonerie.

Pornind de la faptul că nu există documente incontestabile care să ateste

muzeograf **Veronica COJOCARU**

Continuare în pag. 5 Foto: **Tedy STÎNGĂ**

Ziua Internațională a Cititului Împreună

În data de 5 februarie, aniversăm Ziua Internațională a Cititului Împreună, sărbătoare omagiată și de Biblioteca Municipală „Gala Galaction” din Roșiorii de Vede, unde magia cărților s-a întâlnit cu zâmbetele copiilor, într-o atmosferă caldă și prietenoasă. Invitați au fost preșcolarii de la Grădinița nr. 4 Roșiorii de Vede,

însoțiți de doamnele educatoare Ionela Lupu și Camelia Al-Khemesy.

Micuții au ascultat cu mult interes poveștile „Am întârziat la meci” și „Ne distrăm după ploaie”, povești citite cu mult drag și dăruire de poeta Florina Carvaci, membră a Uniunii Scriitorilor din România, au învățat despre

Continuare în pag. 5 **Marinela RUȘANU**

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

31.12.2024 – Zâmbreasca. O ceață deasă învăluie satul în noaptea dintre ani. Abia se întrevăd umbrele palide ale iluminatului public. în depărtare, clinchetul zurgălăilor, pocnituri de bici, glasul răgușit al buhaiului amintesc de cetele tinerilor plecați cu plugușorul. Mamă și fiică, după mulți ani, împreună, depănând amintiri...

1.01.2025 – Zâmbreasca. Minus patru grade. Un soare de început de primăvară se înalță peste plopii acoperiți de promoroacă sau chiciură. O vreme capricioasă creionează un peisaj mirific, poetic în prima zi a noului an, astfel încât să te întrebi sau să te minunezi: semne bune anul are??

* Concertul de Anul Nou de la Viena, marcând începutul anului aniversar Johann Strauss, fiul, două secole de la naşterea regelui valsului, cu maestrul Riccardo Muti la pupitrul dirijoral al orchestrei vieneze. Un dirijor de 80 de ani, aflat la cea de a şaptea sa prezenţă de An Nou la Musikverein, aducând un program cu valsuri şi polci ale dinastiei Strauss, dar şi premierea absolută e unui vals scris de o femeie: pianista, actriţa şi compozitoarea vieneză Constanze Geiger.

6.01.2025 – „Boboteaza, în copilărie, la Plopi. Cum satul era lipsit de biserică, „botezătorii” eram noi, copiii... Slujbele, în satul vecin, se țineau în zori de zi. După întoarcerea părinților ori rudelor de la biserică, umpleam o căldărușă cu agheasmă și, începând cu gospodăria părintească, „botezam” casa, oborul oilor, găinile și curțile vecinilor. Misiunea lua apoi sfârșit. Aveam busuioc, toate cele de trebuință. În căldărușă, ne alegeam cu puțini bănuți, cât pentru 2-3 *eugenia*.

De o Bobotează, prin clasa a treia, socotind că nu am bani îndeajuns pentru un volum de povești („O mie și una de nopți”), pe care pusesem ochii la „cooperativa sătească”, și un set de pânze de traforaj, am întins „botezul”, împreună cu un prieten, în aproape jumătate de sat. Oamenii ne priveau mirați - doar nu era vorba de stea, ori plugușor, ca să mergi din casă în casă -, însă erau totuși bucuroși să le stropim cu agheasmă animalele. Țin minte doar atât din acel an: la un moment dat, l-am văzut în depărtare pe tata alergând și strigându-mă să mă întorc acasă, întrucât îl făcusem de rușine în sat („Ce, ești popă să umbli cu botezul de la un capăt al satului la altul”!). Am fugit de-mi scăpărau picioarele, răsturnându-mi-se căldărușa și auzind în urmă doar cuvântul „papară”. Acasă, aveam să-i deschid ușa, desigur, doar după „negocieri” (Gh. Ciocioi).

3.01.2025 – Prima zi de lucru a noului an. Deși stabilită ca zi liberă, urmând a fi recuperată ulterior, mulți salariați au fost nevoiți să își reia activitatea, renunțând la micile bucurii planificate pentru un timp pe care îl știau al lor. Dar legea e lege, pentru unii. De ceva timp, bugetarii au devenit un fel de „oaie neagră” a societății, tot ceea ce fac, nu fac bine… pff!…

10.01.2025 – Zi de salariu, dar salariu nu. „Poate săptămâna viitoare”- spun cei de la contabilitate. „Ordonanța trenuleț” trece cu roțile ei zimțate prin sufletele tuturor românilor. Seara, nori fantomatici pe cerul orașului de pe Vedea. Se adună, se îngrămădesc… de parcă ar veni potopul. îți păstrezi gândurile în zona pozitivă. Chiar dacă mai reușește câte unul să scape de sub control, îl trimiți înapoi…

12.01.2025 – „Fiţi scriitori, nu jurnalişti sau profesori. Deşi nenumărate persoane le-au practicat pe amândouă, beletristica şi jurnalistica sunt două meserii diferite. Atenţie, dacă sunteţi obligat să trăiţi din jurnalistică. La fel, dacă sunteţi profesori. (Rabinii trebuiau să înveţe o meserie *„fizică”*). Oricum, nu vă raportaţi la cititori ca la nişte elevi. Nu daţi lecţii! Nu vă consideraţi cititorii mai proşti decât sunt. Nu vă simţiţi obligaţi să le daţi totul mură-n gură, să le explicaţi; cei care „s-au prins” vă vor dispreţui; oricum, îi veţi agasa; ceilalţi…” (Alexandru Muşina).

15.01.2025 – Ziua Culturii Naţionale. În Parcul Central „Av. Nicolae Popescu Vedea”, lângă monumentul dedicat poetului Mihai Eminescu, flori, poezii şi cântece pentru cel care a fost numit „luceafărul poeziei româneşti”.

20.01.2025 – „Bucuria este un lucru ce trebuie studiat, ca vioara” (Sir J. Lubbok).

24.01.2025 – „Dumnezeu nu este spărgător de uşi, ci numai bate la uşa inimii fiecăruia” (Sf. Cuvios Cleopa de la Sihăstria).

29.01.2025 – „Fiecare scriitor este constructor de cuvinte, de catapitesme de cuvinte, de turle şi de sarcofagii de cuvinte. Cuvântul construit poate să aibă gust şi mireasmă, poate oglindi în interiorul lui profunzimi imense pe-o singură latură construită; el dă impresii de pipăit aspru sau catifelat, după cum sapă-n lespezi sau se strecoară prin frunze” (Tudor Arghezi). Daaa! Ei, scriitorii… De aceea, trebuie să strângă rândurile, să se ştie că sunt şi sunt ai noştri, iar Clubul literar „Drum” asta îşi doreşte. Să-i ştie aproape. Şi, într-o zi de sfârşit de ianuarie, oamenii de litere au stat împreună, adunaţi în jurul cuvântului, cu reperele culturii scrise roşiorene: Stan V. Cristea, Iulian Chivu… au discutat despre începuturi, despre trecut, despre viitor… Ce privilegiu, zici!

Florina CARVACI
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Citatul lunii

„Toți cei care caută izbăvirea de neliniște, de mâhnire, de gol sufletesc și de singurătate sunt chemați să vină la o întâlnire... cu sinele lor, în fond o întâlnire cu Dumnezeu...”.

(*Comuniunea Pustiei și Singurătatea Orașelor,* Monahul Moise Aghioritul)

Rubrică îngrijită de dr. **Adriana MIU**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

Au trecut primele 45 de zile fără urmă de zăpadă, cu câteva zile geroase, de la minus șase grade Celsius până la minus opt grade Celsius, în prima jumătate a lunii februarie, din primul sfert al primului veac din mileniul al III - lea.

După pandemia de coronavirus 19, a renăscut frica în oameni, vreme de cinci ani, lumea încearcă timid să se bucure de viață, dar mereu se ivesc greutăți financiare, șomaj, boli, amenințări belicoase, proteste, atentate ș.a.

La prânz

Pe panoul „Șantier în lucru”, am văzut că pe strada Lent. Bălăcescu, la est de Biserica Adventistă, între mai 2023 și mai 2025, va fi gata „școala gimnazială”, o clădire nouă, cu parter plus două etaje.

Felicitări inițiatorilor!

În amurg

Anul trecut, mi-a atras atenția clădirea unei cochete biserici noi, apărută în ultimii ani, pe strada principală din comuna Zâmbreasca, cea a primei biserici adventiste din această localitate. Fără comentarii!

Prof. **Gheorghe TUTCĂLĂU**

Trăire creştină

Sfinții din mijlocul neamului nostru... (I)

Aveam în gând prezentarea unei teme legată de puterea de rezilienţă a credinţei. Şi am gândit că un sfânt este cel în care se poate citi şi înţelege puterea, forţa şi reziliența credinţei dar nu aceea credinţă a certitudinii ştiinţifice. Ci, credința luminată de harul lui Dumnezeu și încălzită de iubirea jertfelnică și întărită de lacrimi și nevoințe. Părintele Nicolae Steinhardt amintea celor care îi urmăreau predicile că ,,Dumnezeu nu ne vrea habotnici, superstiţioşi sau proşti, ci ne vrea fii ai Înţelepciunii şi ai Iubirii stăruitoare.” Mitropolitul Antonie de Suroj mărturisea că Dumnezeu nu ne vrea credulii, ci având aceea credinţă care devine lucrătoare în vremuri mai presus de orice înţelegere.

Astfel, am considerat important să aduc în fața cititorilor cuvântul Preafericitului Părinte Patriarh Daniel la Centenarul Patriarhiei Române – timp de recunoştinţă adusă lui Dumnezeu şi binefăcătorilor, prilej solemn de cinstire a sfinţilor recent canonizaţi, rostit în ziua de 4 februarie, cu ocazia proclamării cinstirii celor 16 sfinți părinți canonizați de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și Tomosul Sinodal al Bisericii Ortodoxe Autocefale Române pentru proclamarea canonizării unor Sfinți Români. Cred că e important să ne rămână în casă, chiar și într-o pagină de ziar, aceste momente de istorie sfântă a neamului nostru.

Preot **Eugen Cătălin PĂUNESCU**
Consilier Administrativ-Bisericesc – Episcopia Alexandriei și Teleormanului

** ** ** ** ** ** ** ** **

Înaltpreasfinţiile şi Preasfinţiile Voastre, Preacuvioşi şi preacucernici părinţi, Stimaţi membri ai Adunării Naţionale Bisericeşti, Iubiţi credincioşi,

Anul 2025, consacrat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române drept Anul omagial al Centenarului Patriarhiei Române și Anul comemorativ al duhovnicilor și mărturisitorilor ortodocși români din secolul al XX-lea, marchează în mod solemn încununarea firească a unei perioade de bogată lucrare a Bisericii Ortodoxe Române atât în folosul poporului român drept-credincios, cât și al Sfintei Ortodoxii. Această aniversare este atât o rememorare a trecutului, cât și un timp de recunoștință față de înaintași și de reflecție asupra rolului Bisericii în viața poporului român. De-a lungul celor 100 de ani de existență ca instituție și organizare, Patriarhia Română a fost o lumină călăuzitoare către Hristos, Mirele Bisericii, precum și un factor de unitate și stabilitate de-a lungul vremurilor grele prin care a trecut.

Împlinirea unui secol de la înființarea Patriarhiei Române constituie un prilej de cunoaştere mai profundă a istoriei Bisericii noastre, strâns legată de viața poporului român și de aspirațiile lui către unitate și libertate. Patriarhia Română a fost înființată la 4 februarie 1925, într-un context istoric luminat de Marea Unire din 1918, care a adus împreună toate provinciile istorice românești într-un singur stat unitar. Unitatea națională, realizată prin acest act istoric, a impus și necesitatea unei reorganizări a Bisericii Ortodoxe Române, care să reflecte noua realitate politică și teritorială. Ridicarea la rang de Patriarhie a Ortodoxiei românești a fost o necesitate administrativă și o expresie a unității spirituale existente între clericii și credincioșii din toate provinciile României Mari.

După recunoaşterea oficială a Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române, în anul 1885, unirea Basarabiei, Bucovinei şi Transilvaniei cu Patria mamă - Regatul României, în anul 1918, a impus uniformizarea liturgică şi organizarea sinodală unitară a Bisericii Ortodoxe Române, sub conducerea Sfântului Sinod întrunit în capitala ţării, la Bucureşti. Această lucrare unificatoare a culminat cu alegerea la 18 decembrie 1919 a Episcopului ardelean Miron Cristea al Caransebeşului din Banat în scaunul de mitropolit primat al Bisericii Ortodoxe Autocefale Române, investitura în scaunul chiriarhal de la București având loc în ziua imediat următoare alegerii.

Prin noua organizare canonică a Bisericii Ortodoxe Române, în care numărul de eparhii, de clerici și de credincioși crescuse foarte mult, devenind a doua ca mărime în rândul Bisericilor Ortodoxe surori, ridicarea ei la rangul de patriarhie a devenit o necesitate. Acest fapt a fost realizat de ierarhii Sfântului Sinod care, la 4 februarie 1925, au hotărât în unanimitate ridicarea Bisericii Ortodoxe Române la demnitatea de Patriarhie, iar pe titularul scaunului arhiepiscopal și mitropolitan al Ţării Româneşti (Ungrovlahiei), la vrednicia de patriarh. În respectiva ședință sinodală, Episcopul Vartolomeu Stănescu al Râmnicului-Noului Severin (1921-1938) a dat citire „Actului de Înființare a Patriarhatului românesc”, iar hotărârea a fost comunicată guvernului spre ratificare. După adoptarea proiectului de lege de către Senat și Adunarea deputaților (12 și 17 februarie 1925), legea a fost promulgată de către regele Ferdinand I la 23 februarie 1925, fiind publicată în Monitorul Oficial din ziua de 25 februarie 1925.

† **DANIEL**
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

(continuare în numerele viitoare)

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport
Aurelia Bărbuț
Colectivul de redacție:
Redactori: Florina Carvaci, Aurelia Bărbuț, Marinela Rușanu, Veronica Cojocaru, Gabriel Argeșeanu, Monica Tuinete
Colaboratori: Domnița Neaga, Iulian Bitoleanu, Liviu Nanu, Mihai-Atanasie Petrescu, Cristian Gabriel Moraru, Bianca Tutunaru, Argentin Șt. Porumbeanu, Ion Scarlat, Gheorghe Tutcălău, Eugen Cătălin Păunescu, Adriana Miu, Petre Bozdoc
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Culegere texte: Aurelia Bărbuț, Florina Carvaci, Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54-56, Roșiori de Vede, Teleorman, Telefon: 0247/460619, e-mail: drum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

AERONAVE ISTORICE RESTITUITE:

Fundacja Eskadra și Mig-15

În ultima parte a celui de-al Doilea Război Mondial, pe cerul Europei, au apărut două avioane de luptă reactive, complet deosebite de cele care acţionaseră, pentru toate părţile beligerante, până atunci: e vorba despre britanicul Gloster Meteor şi germanul Messerschmitt 262. Acesta din urmă a avut oarece performanţe notabile, dar, din fericire, Hitler nu a ales cea mai bună tactică pentru folosirea sa. De abia după încheierea războiului, au avut timp cercetătorii să pună la timp avioanele cu reacţie.

Printre numeroasele astfel de aeronave născute la sfârşitul anilor 1940 şi începutul anilor 1950 s-a numărat şi sovieticul MiG-15. A fost proiectat de biroul celebrilor Artem Mikoyan şi Mihail Gurevici (de unde acronimul MiG). Avionul, proiectat pentru viteze subsonice (vezi aripa de tip „săgeată"), a fost echipat cu motorul Klimov-RD 45, de fapt un Rolls Royce „Nene", obţinut de inginerul sovietic Klimov de la guvernul laburist al Marii Britanii spre marea mirare a lui Stalin însuşi – „Cât de proşti sunt ăştia de ne vând nouă astfel de secrete?" se spune că ar fi rostit liderul sovietic, aflând succesul tranzacţiei lui Klimov.

Primul zbor al prototipului I-310 a avut loc la 30 decembrie 1947, iar performanţele au fost uimitoare, ceea ce a forţat intrarea imediată în producţia de serie. Şi în luptă, pentru că avioane MiG-15, pilotate de militari chinezi, au luat parte la războiul din Coreea (1950-1953), obţinând numeroase victorii aeriene împotriva unor avioane americane (!). Desigur că piaţa a reacţionat, ceea ce se traduce printr-o producţie record de avioane MiG-15 (cod NATO: „Fagot"), în diferite variante (motorizare, avionică, înarmare), cu simplă sau dublă comandă, fabricate în URSS sau în alte ţări din lagărul socialist şi intrate în dotarea armatelor acestor ţări: peste 13.000 de exemplare!

Micşorând cercul, să notăm că România şi-a dotat Forţele Aeriene cu 159 de avioane MiG-15, importate de la producătorul sovietic sau de la cel cehoslovac (varianta S-102). Mai specific, adică legat strict de judeţul Teleorman, să notăm că la Aerodromul de la Siliştea-Gumeşti a fost baza Regimentului 98 Aviaţie de Vânătoare, dotat cu avioane MiG-15. Şi, pentru a încheia cu o notă de senzaţional, să ne aducem aminte că, în 1982, un avion MiG-15 dublă comandă a executat o aterizare forţată pe raza comunei Măldăeni; din fericire, echipajul a scăpat cu viaţă, iar avionul a fost recuperat din lanul de porumb şi redat la zbor.

După o activitate atât de îndelungată, MiG-15 a fost retras din serviciul activ de aproape toate armatele. România păstrează câteva avioane, în muzee si unităţi militare de aviaţie. Binenţeles că niciun exemplar nu mai poate zbura şi nici nu poate fi întors la zbor, pentru că resursa este epuizată.

Cu atât mai demn de respect este efortul unor entuziaşti polonezi de a insista să păstreze în stare de zbor două avioane MiG-15, fabricate, sub licenţă, în ţara lor, folosite de armata poloneză. Chiar dacă ceasurile de la bordul avioanelor au atins demult limita orelor de zbor posibile, iată că cinci frumoşi „nebuni" au hotărât că vârsta avioanelor e doar „o cifră" şi au readus pe cer două avioane fabricate la începutul anilor '50 ai secolului trecut.

Poate e greu de imaginat aşa ceva, dar, ca martor ocular, pot spune că cele două bătrâne avioane nu recunosc că sunt bătrâne. Discutăm despre două aeronave fabricate la Mielec: o dublă SB-LIM 2, din 1953, şi o simplă LIM 2, fabricată în 1954. Cei cinci entuziaşti, piloţi şi ingineri, uniţi sub sigla „*FUNDACJA ESKADRA*", au reuşit să recupereze, restaureze şi să aducă la zbor cele două avioane, simpla 602 (înmatriculare civilă SP-MIG) şi dubla 006, (înmatriculare civilă SP-UTI). Cele două avioane sunt întreţinute (cică piese de schimb există pentru încă mulţi ani de exploatare) de doi mecanici cu experienţă de peste 50 (!) de ani în domeniu şi zburate, în misuni de antrenament şi în mitinguri aeriene, de trei piloţi civili profesionişti, care îşi construiesc o carieră de piloţi de linie, pe avioane Boeing. Purtătorul de cuvânt al grupării, comandantul (de Boeing 737 Mateusz Strama) spune că avioanele sunt capabile şi certificate să execute întreaga gamă de acrobaţie specifică pentru MiG-15, iar în display sunt absolut sigure şi, desigur, spectaculoase.

Personal, le-am văzut şi admirat la Bucharest International Air Show, ediţia 2024, acolo unde am fost delegat să particip din partea publicaţiei roşiorene „Drum".

prof. **Mihai-Atanasie PETRESCU**
Membru al Asociaţiei Aviatorilor Braşoveni
Foto: ing. **Horaţiu GOANŢĂ**

Din tainele și frumusețile naturii

Animalele vorbesc? (1)

„Graiul" animalelor a preocupat din cele mai vechi timpuri pe om. Folclorul multor popoare vorbește de niște eroi înzestrați cu puterea excepțională de a înțelege ce vorbesc animalele – de a le dezlega deci codul de comunicare – reușind, astfel, să se pună la adăpost de primejdii sau să tragă un folos de pe urma informațiilor primite pe această cale.

Notată sau nu între ghilimele, *limba* animalelor este o realitate pe care o atestă datele cercetărilor experimentale: dansurile spectaculoase ale albinelor, apelul sexual lansat de fluturele de mătase *(Bombix mori),* prin intermediul bombicolului, substanță identificată științific, emisiile sonore complexe și variate a numeroase insecte cercetate sub aspecte diferite de către diverși autori și îndeosebi datele recente obținute cu privire la cimpanzei, o argumentează cu temeinicie.

Formele de comunicare ale animalelor, de la cele inferioare până la primate, se dovedesc extrem de variate, fiind în strânsă legătură cu complexitatea sporită prin evoluție a vieții sociale a animalelor, reglată de mecanisme foarte fine și condusă după legi biologice stricte, ceea ce a făcut necesară o perfecționare continuă a comportamentului și, implicit, a mijloacelor de comunicare în vederea supraviețuirii speciilor. Aceste mijloace își arată eficiența în marcarea teritoriului ocupat, a căilor de circulație către locurile de hrană, în alarmarea semenilor, în apărare, în căutarea și apropierea sexelor, în constituirea grupărilor de diferite naturi, recunoașterea interindividuală, în organizarea socială a grupărilor, în respectarea și stabilirea ierarhiei sociale în cadrul grupărilor, în coordonarea activității și a raporturilor dintre diferite categorii de indivizi în cadrul grupărilor, în reglarea numărului indivizilor în populație, în raport cu condițiile de existență.

„Limbajul" animalelor este o rezultantă a diferitelor adaptări la mediu. Numai că natura procedează cu economie, folosind doar o parte a capitalului genetic al speciilor. Aceasta face ca posibilitățile potențiale de adaptare să fie totdeauna mai largi decât cele realizate. Omul cunoaște acest lucru și supunând presiunii experiențelor sale potențialul de adaptare, nefolosit de natură, reușește, prin ceea ce numim cu un termen generic *dresaj,* să obțină la unele specii de animale o modificare a stereotipului de comunicare și chiar o mimare a limbajului omenesc, în cazul unor specii de păsări ori al cimpanzeilor.

Desigur, între vorbirea omului și „limbajul" animalelor există mari și fundamentale deosebiri. Complexitatea limbilor umane a devenit posibilă datorită faptului că sunetele sau literele care reprezintă componentele lor individuale pot fi combinate în moduri variate, fiecare dintre aceste sunete sau litere având multiple funcții. Zecile noastre de mii de cuvinte vorbite sau scrise se bazează doar pe 20 sau 30 de sunete sau litere. Altă trăsătură specifică este gradul în care limbajul uman este determinat, în diversele forme pe care le ia, de către cultură, grad care nu este caracteristic întregii specii.

O altă particularitate a limbajului uman este că oricine poate spune orice; o consecință a acestei situații o constituie faptul că oamenii pot minți, în timp ce e greu sau imposibil să se găsească ceva similar minciunii în cadrul comunicării între animale în sânul unei specii, deoarece anumite acte comportamentale, cum ar fi zborurile de distragere ale păsărilor, au rolul de a induce în eroare pe prădătorii aparținând altor specii.

Sunetele constituie materia primă cea mai bogată a comunicărilor animale în aer, în apă, pe pământ sau chiar sub pământ sau prin alte medii solide (cum ar fi lemnul, în care carii scobesc galerii care nu se întretaie, iar ciocănitorile bat „toaca" sau piatra, unde scoicile perforante își adâncesc culcușurile).

- va urma -

Prof. **Petre BOZDOC**

Priorități românești

Ștefan Procopiu

La rubrica noastră „Priorități românești" sau „Români remarcabili", vom veni astăzi cu un alt nume românesc de excepție și anume cu cel al unui ambasador al științei românești, cel al fizicianului, al profesorului universitar și inventator/descoperitor de premiu Nobel, Ștefan Procopiu, membru titular al Academiei Române, cel ce a descoperit efectul de polarizare a luminii, cunoscut în lumea științei ca „Efectul Procopiu". Este cel care completează zestrea culturală și științifică a țării noastre, numărându-se printre personalitățile marcante ce au consolidat imaginea și prestigiul României în lume. Însă, acest savant român, apreciat și cunoscut în lumea științifică națională și internațională, a fost, din păcate, prea puțin răsplătit pentru contribuțiile sale în domeniul fizicii.

Ștefan Procopiu s-a născut în 19 ianuarie 1890, în comuna Tutova - Bârlad, într-o familie modestă, fiind primul dintre cei șapte copii ai lui Emanoil și ai Ecaterinei Procopiu. A urmat cursurile primare, pe cele gimnaziale și pe cele liceale la Liceul „Roșca Codreanu" din Bârlad, unde a terminat ca șef de promoție. În perioada liceului, a citit și a studiat foarte mult îndreptându-și atenția către toate ramurile științei și asupra problemelor fundamentale privind cunoașterea Universului. A fost o fire activă încă din perioada liceului. Pe atunci, conferințele pe care le susținea la Societatea „Stroe Beloascu" din Bârlad erau adevărate exerciții pregătitoare pentru redactarea viitoarelor sale lucrări științifice, iar pentru a se documenta la un nivel cât mai ridicat a studiat temeinic limbile franceză și germană.

După liceu, a urmat cursurile Facultății de Științele Naturii din cadrul Universității din Iași (o perioadă, urmărînd în paralel și cursuri de medicină). După câteva luni, a renunțat la Facultatea de Științele Naturii și s-a înscris la cea de Științe Fizico-Chimice, unde printre profesorii de fizică era renumitul Dragomir Hurmuzescu, doctor în științe fizice la Paris. În anul 1912, obține și el licența în fizică (diploma nr. 1266) cu mențiunea „Foarte bine".

Ștefan Procopiu s-a dedicat științei și cercetării încă din anii studenției. Primele sale rezultate remarcabile din cercetare au fost publicate, în anul 1913, sub titlul: „Determinarea momentului magnetic molecular prin teoria cuantelor a lui Max Plank", prin care a stabilit „pentru prima dată în lume" valoarea momentului magnetic molecular, numit și magnetonul teoretic. Este recunoscut faptul că Procopiu a descoperit valoarea magnetonului teoretic cu doi ani înaintea fizicianului danez de origine evreiască Aage Bohr, viitor premiat Nobel (fiu al celuilalt celebru fizician danez Niels Bohr, descoperitor al structurii atomului, posesor și el al râvnitului Premiu Nobel), dar, din cauza condițiilor Primului Război Mondial,,descoperirea lui Procopiu nu a fost suficient de cunoscută. Totuși, rezultatul cercetărilor lui l-a consacrat printre fizicienii de renume mondial și descoperirea sa poartă astăzi denumirea de „magnetonul Bohr-Procopiu". În anul 1912, este numit preparator la Universitatea din Iași, între 1913-1919, activează la Facultatea de fizică din București unde, în 1913, publică lucrarea „Cercetări experimentale asupra telegrafiei fără sârmă", iar, în 1916, inventează un aparat pentru localizarea gloanțelor din corpul răniților, stabilind adâncimea la care se aflau acestea. În anul 1919, obține o bursă „Adamachi" pentru studii, în vederea susținerii doctoratului, unde frecventează cursurile unora dintre savanții ilustri ai vremii (Marie Curie, Gabriel Lippman, Aymé Cotton ș.a.), Lippman și Cotton fiindu-i conducătorii lucrării. În 5 martie 1924, Procopiu obține doctoratul în științe fizice cu lucrarea „Asupra binefringentei electrice a suspensiilor", lucrare care a fost publicată la Editura Masson din Paris și trimisă celor mai renumiți fizicieni ai vremii respective, precum și celor mai apropiați prieteni ai proaspătului doctor în științe fizice.

Și nu am epuizat lista meritelor, a realizărilor profesorului Ștefan Procopiu. În anul 1921, fizicianul român a descoperit și analizat în laboratorul de fizică al Universității Sorbona un fenomen optic nou, ce consta în depolarizarea longitudinală a luminii de către suspensii și coloizi, descoperire prezentată în ședința Academiei de Științe din Paris, fenomen ce va fi numit, din anul 1930, „fenomenul Procopiu". O altă descoperire importantă, rod al cercetărilor făcute de profesorul Procopiu este cea a forței electromotrice de mișcare a elementelor galvanice. În domeniul feromagnetismului, a întreprins numeroase cercetări ale căror rezultate au fost publicate în reviste de specialitate din țară și din străinătate. Astfel, în 1930, studiind efectul trecerii curentului alternativ prin fire din material feromagnetic, descoperă un efect circular al discontinuității magnetice, efect care, din 1951, a fost numit „efect Procopiu". O aplicație tehnică valoroasă a acestui efect a fost realizată de fizicianul american Roman Storski la construcția mașinilor de calcul. Și, din 1931, timp de câteva decenii, a făcut cercetări asupra magnetismului terestru ale căror rezultate au fost deosebit de importanta pentru țara noastră.

A avut și un important rol pedagogic. Bucurându-se de un renume științific de necontestat, a creat în România o puternică școală de fizică experimentală. O preocupare permanentă a constituit-o dotarea laboratoarelor cu aparatură modernă, introducerea în biblioteci a unor cărți de specialitate noi. A și publicat astfel de lucrări. A condus lucrări de doctorat. A fost membru titular al Academiei de Științe a României și al Academiei Române, membru al Comisiei Mondiale de propuneri la Premiul Nobel pentru fizică. Recunoscându-i-se meritele, a fost distins cu Ordinul Muncii, Ordinul Meritul Științific, Ordinul Steaua României, numeroase unități de învățământ îi poartă numele. Există „Concursul anual de fizică Șt. Procopiu". Marele om de știință a decedat la Iași, în 22 august 1972.

Prof**. Ion SCARLAT**
Sursa și foto: Internet

Jurnal de student

Cine sunt eu de fapt?

Am scăpat de sesiune, în sfârșit! Ura! Ce s-a mai întâmplat în ultima perioadă? Am realizat multe lucruri despre viață și am învățat și mai multe despre oameni. Trebuie să apreciem mai mult persoanele pe care le avem la timpul potrivit, să ne comparăm cum trebuie cu ele atunci când trebuie. Scuzele sunt de prisos, la final. Altceva? Mi s-au cerut, recent, câteva vechi scrieri. Am început să fac *research* în arhiva personală și am dat de articole pe care le-am scris la început, printre primele dăți când apăream în *Drum*. Cu ocazia începutului de an și a lunii iubirii, am ales să pun cap la cap bucăți din ele. Asta a ieșit! Asta sunt eu de-a lungul anilor!

Sunt departe de a fi perfectă, știu. O simplă elevă într-o lume mare care visează la lucruri și mai mari.

Nimic nu este complet distrus pentru totdeauna. Doar este transformat în altceva. Nimic nu are un sfârșit. Totul ne rămâne imprimat în amintiri. „Iubim pentru a trăi și trăim iubind." Asta îmi place să îmi spun mereu.

Iubirea e profundă. O simți. Te lovește când nu te aștepți. Ești în al nouălea cer, iar ochii îți sclipesc atunci când îl vezi pe cel ales. Nu mai e cale de întoarcere atunci când te îndrăgostești sau îți găsești un prieten pe viață. Iubirea nu te întreabă și nu are oră de sosire.

La urma urmelor, universul deține averea supremă, noi doar trebuie să găsim o cale de îmbinare a „corpului social" cu cel „personal".

Eu, anul acesta, mi-am regăsit crezurile, am realizat că cei mai neașteptați oameni ți-ar putea aduce zâmbetul pe buze, iar cei pe care îi ai de un car de ani în viață te pot părăsi în câteva secunde, când găsesc pe cineva mai interesant. Am descoperit că voluntariatul îți poate încălzi inima în moduri nemaiîntâlnite și că schimbul de experiențe are loc chiar și atunci când nu îți dai seama și nu e stabilit.

Toți tinerii, oricât de mult sau puțin am fi dezamăgiți, simțim doar prezentul. Viitorul este undeva, departe, iar adolescența este, oricum, o perioadă grea, gestionarea sentimentelor de iubire, prietenie și dezamăgire fiind și mai grea. Cu toții consumăm minciuni când inimile noastre sunt înfometate, nu mulți simțind că pacea interioară este pe drum.

A început totul ca un basm, cum poate începe toate poveștile de dragoste. L-am iubit din prima clipă în care m-a privit. L-am iubit necondiționat și am tras întotdeauna pentru noi. Îi iubeam privirea sclipitoare, ochii aceia care mă priveau curios și îndrăgostit. Eram ca doi copii... la început. Dar oamenii cunosc alți oameni cu un motiv: avem lecții de învățat.

Dacă luna trecută scriam păreri și speranțe cu privire la începutul facultății, acum scriu din punctul de vedere al unui student ce a reușit să treacă de prima săptămână de facultate.

Destinele se joacă și nu ne lasă s-alegem. Trăim atât de multe într-un timp atât de scurt și nimeni nu ne este alături indiferent cât ar încerca. Nimeni nu știe ce este cu adevărat în sufletul nostru.

Și, acum, vin eu, cea din prezent, și încununez tot procesul meu din acești ani printr-un simplu: iubiți! Nu iubirea este dureroasă, ci lipsa ei! Iubiți-vă familia, prietenii, partenerii sau posibilii parteneri, dar, în special, viața! Reușiți, cumva, să vă păstrați sclipirea din ochi!

Bianca TUTUNARU
studentă SNSPA,
Facultatea de Comunicare și Relații Publice
voluntar ED Teleorman

Administrația publică locală

Proiecte de modernizare pentru Grădina Publică și Parcul „Nicolae Bălcescu”

Urmare preocupării constante a administrației publice locale pentru îmbunătățirea calității vieții roșiorenilor, Consiliul Local a aprobat recent, în ședința ordinară din 20 februarie a.c., două proiecte de hotărâre inițiate de primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru, menite să transforme parcurile din oraș în moderne zone de relaxare și socializare.

Primul proiect, intitulat „Parcul meu. Revitalizare parc Grădina Publică”, elaborat de SC Urban Scope SRL, are o valoare totală cu TVA de 24.370.876,50 lei și include o serie de lucrări menite să îmbunătățească estetica și funcționalitatea acestui spațiu verde.

Printre obiectivele principale ale acestui demers se numără îmbunătățirea calității mediului, un aspect esențial în contextul actual al schimbărilor climatice și al urbanizării accelerate. Proiectul va integra un sistem performant de irigație pentru spațiile verzi, asigurând astfel o întreținere optimă a vegetației și contribuind la un climat urban plăcut.

Modernizarea și extinderea locului de joacă existent se află printre prioritățile proiectului, asigurând un loc sigur și prietenos pentru copii, unde aceștia se pot distra și se pot dezvolta fizic. Totodată, se va realiza un teren de sport multifuncțional, dotat cu tribune, care va servi ca patinoar în perioada de iarnă, extinzând astfel opțiunile de activitate fizică pentru întreaga comunitate.

În centrul parcului, fântâna arteziană cu jeturi de apă va deveni un element de atracție, aducând un plus de estetică și un spațiu plăcut pentru relaxare. Totodată,

foișorul existent va fi reamenajat, transformându-se într-un loc de socializare și de desfășurare a diferitelor evenimente comunitare.

De asemenea, intervențiile vor include montarea de mobilier stradal de calitate, precum bănci, coșuri de gunoi și stâlpi de iluminat moderni, aspecte care vor aduce o îmbunătățire semnificativă a confortului și siguranței vizitatorilor. De-a lungul aleilor, care vor fi amenajate, se va crea un cadru prietenos pentru activități recreative.

Amenajarea intrărilor și completarea cu pergole sunt alte măsuri prevăzute în cadrul acestui proiect ambițios, toate contribuind la integrarea parcului în peisajul urban și la crearea unui mediu prietenos și accesibil pentru toți cetățenii.

Al doilea proiect, intitulat „Natura urbană. Oxigen pentru Roșiori de Vede. Regenerare urbană parc Nicolae Bălcescu”, elaborat de ADGA TEHNOCONSTRUCT SRL, are o valoare totală de 30.529.578,03 lei, inclusiv TVA.

Obiectivele principale ale acestui demers vizează o transformare complexă a parcului, punând accent pe îmbunătățirea calității mediului urban. Printre măsurile propuse se numără introducerea unui sistem performant de irigație pentru spațiile verzi, care va contribui semnificativ la menținerea unui mediu curat și sănătos. În plus, montarea de mobilier stradal de calitate, cum ar fi bănci, coșuri de gunoi și stâlpi de iluminat moderni, va îmbunătăți confortul și siguranța vizitatorilor, transformând parcul într-un loc atrăgător pentru întreaga comunitate.

Proiectul include și realizarea de alei care vor facilita circulația în parc, alături de amplasarea de pergole la fiecare bancă de pe aleea principală (Republicii - ștrand), creând astfel un ambient plăcut și umbrit pentru relaxare. De asemenea, o fântână arteziană cu jeturi de apă va fi construită în rondoul central, aducând un plus de estetică și contribuind la atmosfera revigorantă a parcului.

Reamenajarea chioșcului existent va transforma acest spațiu într-un loc de socializare, oferind mese și bănci pentru pasionații de șah și table. În ceea ce privește activitățile sportive, reamenajarea terenului de sport existent va include repararea împrejmuirii, turnarea de beton și acoperirea cu tartan a acestuia, asigurând condiții optime pentru practicarea sporturilor.

Un element nou va fi amenajarea unei piste de bowling în vecinătatea terenului de sport, aducând un plus de diversitate pentru opțiunile de recreere disponibile. Locul de joacă existent va fi, de asemenea, modernizat și extins, în timp ce zona dedicată skateboard-ului va beneficia de mobilier urban nou, creând un spațiu prietenos pentru tineri.

Este notabilă și reamenajarea zonei cu măsuțe de șah aflate în vecinătatea ștrandului, situate pe partea stângă a aleii principale (Aleea Parc Nord - gară). Aceasta va crea un cadru propice pentru socializarea între pasionații acestei activități.

Cele mai importante intervenții nu se opresc aici. Proiectul prevede amenajarea unei zone destinate fitness-ului, dotată cu aparate de exerciții, alături de o tiroliană în partea de nord-vest a parcului, în spatele Teatrului de vară. Aceste facilități vor încuraja activitatea fizică și un stil de viață sănătos.

Îmbunătățirea iluminatului public va fi asigurată prin înlocuirea stâlpilor de iluminat existenți și completarea cu stâlpi noi în zonele care nu beneficiază de iluminat, crescând astfel siguranța vizitatorilor pe timp de noapte. De asemenea, amenajarea unui WC public va veni în completarea acestor îmbunătățiri, asigurând confortul necesar cetățenilor.

Ambele proiecte pun accent pe îmbunătățirea calității mediului, modernizarea infrastructurii existente, integrarea facilităților pentru diverse activități recreative și sportive, și promovarea unui stil de viață sănătos în rândul cetățenilor. Acestea noi proiecte continuă lucrările realizate în cadrul proiectului „Verde prezent în cartierele din Roșiori de Vede”, constituindu-se în inițiative moderne și sustenabile în contextul dezvoltării urbane.

Biblioteca Municipală „Gala Galaction”, hub de dezvoltare a competențelor digitale

În contextul transformării digitale accelerată și al creșterii importanței competențelor digitale în lumea contemporană, Consiliul Local al municipiului Roșiorii de Vede a adoptat, în ședința ordinară din 20 februarie 2025, hotărârea privind aprobarea bugetului pentru proiectul intitulat „Finanțarea bibliotecilor pentru a deveni hub-uri de dezvoltare a competențelor digitale”. Proiectul este parte a Planului Național de Redresare și Reziliență, sub egida Pilonului II, Investiția 17, care vizează schemele de finanțare pentru biblioteci în cadrul apelului 2, Operațiunea D: Competențe digitale, Capital Uman și utilizarea Internetului.

Proiectul este implementat de UAT Municipiul Roșiori de Vede, lider de proiect, prin S.C.E.C.S – Biblioteca Municipală „Gala Galaction”, în parteneriat cu UAT-urile: Peretu, Lița, Segarcea Vale, Videle, Plosca, Buzescu, Scrioaștea, Mălădăeni, Zimnicea și Drăgănești de Vede - prin consiliile locale ale acestora, alături de Biblioteca Județeană „Marin Preda” Teleorman.

Bugetul total al proiectului se ridică la suma de 1.652.555,38 lei (cu TVA).

Prin intermediul acestor hub-uri de dezvoltare, bibliotecile vor deveni locuri atractive și utile, unde cetățenii vor putea beneficia de cursuri, ateliere și resurse educaționale menite să le dezvolte abilitățile necesare într-o lume din ce în ce mai digitalizată.

Clădiri iluminate în roșu de Ziua Europeană a Numărului Urgență 112

Marți, 11 februarie, cu ocazia Zilei Europene a Numărului de Urgență 112, Serviciul de Telecomunicații Speciale (STS) a lansat o nouă campanie menită să conștientizeze populația cu privire la apelarea responsabilă a acestui serviciu esențial. În cadrul acestei inițiative, peste 100 de clădiri emblematice din București și din județele din întreaga țară sunt iluminate în roșu, inclusiv clădirea Primăriei și Casa de Cultură din Roșiori de Vede.

Conform primarului Valerică Gheorghe Cîrciumaru, este „o campanie foarte utilă și un respect pentru personalul care deservește serviciul 112”. În esență, „culoarea roșie reprezintă urgența și, totodată, subliniază importanța apelării corecte și responsabile la numărul de urgență”, a mai spus edilul șef, comentând faptul că prin această campanie STS își propune să reamintească cetățenilor că fiecare apel la 112 trebuie să fie o alegere conștientă, având potențialul de a salva vieți.

Investiții pentru modernizarea Gării de Nord și a liniei de cale ferată București Nord - Roșiori Nord - Craiova

La începutul lunii februarie au fost avizați în Consiliul Interministerial al Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației indicatorii tehnico-economici pentru obiectivele de investiții: „Modernizarea liniei de cale ferată București Nord - Craiova, Subsecțiunea 1: București Nord - Roșiori Nord” și „Modernizarea liniei de cale ferată București Nord - Craiova, Subsecțiunea 2: Roșiori Nord - Craiova”.

Valoarea totală a investiției este de 20.662.210.309,54 lei fără TVA, din care: subsecțiunea 1, București Nord - Roșiori Nord: 9.346.813.064,54 lei fără TVA; subsecțiunea 2, Roșiori Nord - Craiova: 11.315.397.245 lei fără TVA.

Obiectivele de investiții au în vedere modernizarea infrastructurii feroviare pe o distanță de 204 km. Dintre aceștia, pe o lungime de aproximativ 56 km, între km 43+303 și km 98+916, sunt vizate lucrări de modernizare a infrastructurii feroviare pe teritoriul județului Teleorman, inclusiv stațiile de cale ferată Roșiori Nord și Videle, pentru care au fost propuse construcții noi, precum: clădire administrativă, cu funcțiuni CE, peroane, refugii, copertine, tunel pietonal, treceri pietonale la nivel etc.

Copii și părinți: Sprijin local pentru prevenirea dezintegrării familiei

Consiliul Local al Municipiului Roșiori de Vede a adoptat recent hotărârea privind cererea de finanțare și implementarea proiectului „Copii și Părinți: Sprijin Local pentru Prevenirea Dezintegrării Familiei”, care va beneficia de fonduri din Programul Incluziune și Demnitate Socială, în cadrul apelului pentru servicii comunitare destinate copiilor și familiilor. Această inițiativă este identificată prin codul SMIS 327669.

Obiectivul general al proiectului este de a reduce disparitățile sociale și de a preveni separarea copiilor de familiile lor prin dezvoltarea și implementarea de servicii comunitare integrate. Această abordare contribuie la modernizarea sistemului de protecție socială existent și promovează un acces echitabil la servicii de suport pentru grupurile vulnerabile, care, în contextul actual, reprezintă o prioritate pentru comunitate.

Proiectul are în vedere trei obiective specifice clare. Primul dintre acestea vizează furnizarea de servicii de sprijin pentru prevenirea riscurilor de separare de familie, având ca grup țintă un număr de 269 de copii din Municipiul Roșiori de Vede. Al doilea obiectiv se concentrează pe copiii care beneficiază de protecție specială, având în vedere reintegrarea în familie pentru un număr de 3 copii din localitate. În plus, proiectul va implementa măsuri de acompaniere a familiei în vederea prevenirii riscului de separare, respectiv, pentru facilitarea procesului de reintegrare, pentru familiile din care provin cei 272 de copii din grupul țintă.

Valoarea totală a proiectului se ridică la 8.972.708,17 lei, inclusiv TVA, dintre care contribuția proprie a municipalității este de 179.451,16 lei. Durata de implementare a acestui proiect este de 36 de luni, timp în care se urmărește nu doar prevenirea dezintegrării familiale, ci și îmbunătățirea calității vieții pentru copii și familiile lor, prin servicii specializate și sprijin multilateral.

Pagină realizată de ins. sup. Gabriel Argeșeanu

Ziua Internațională a Cititului Împreună

- continuare din pag. 1

prietenie, ce înseamnă respectul și cum să spui „îmi pare rău”. Motto-ul zilei a fost „Citim împreună cu toții, pentru toți!”. Iar după ce au ascultat cu atenție poveștile citite de scriitoare, copiii au primit fișe de colorat cu tema „ZICI2025”.

Activitățile dedicate Zilei Internaționale a Cititului Împreună au continuat la Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă din Roșiorii de Vede. Această inițiativă a avut ca scop promovarea lecturii în rândul tuturor copiilor, indiferent de abilitățile lor și încurajarea exprimării prin cuvânt și culoare.

Am început întâlnirea așa cum ne-am propus, cu citirea unor povești mai puțin cunoscute, care să-i atragă și să-i captiveze pe copii. Cu fiecare pagină răsfoită, cu fiecare cuvânt rostit, copiii s-au lăsat purtați în lumi magice, pline de aventuri și personaje fascinante.

Însă, momentul cel mai emoționant a fost atunci când unii dintre ei au prins curaj și au citit cu voce tare în fața colegilor. Deși pentru unii dintre ei a fost o provocare, entuziasmul și susținerea celorlalți i-au încurajat să își depășească emoțiile.

După lectura interactivă, aceștia au avut ocazia să își exprime creativitatea printr-o activitate de colorat. Cu multă atenție și imaginație, copiii au dat viață desenelor, alegând culori vibrante.

Această activitate a demonstrat încă o dată că lectura este un instrument puternic de incluziune și dezvoltare. Bucuria din ochii copiilor, dorința lor de a citi și creativitatea pe care au arătat-o prin desen confirmă că astfel de inițiative sunt esențiale pentru a le oferi șanse egale la educație și exprimare.

Reușita acestei zile se datorează și sprijinului necondiționat al profesorilor Cârjan Nelu, Dură Mioara, Cheran Mariana, Rizea Dorina și Dumitru Steluța, directorul CSEI, adevărați piloni ai răbdării și devotamentului, care zi de zi își dedică timpul și energia pentru a-i ajuta pe copii să învețe și să se dezvolte. Cu multă răbdare, pasiune și empatie, acești dascăli le creează un mediu sigur și prietenos, în care fiecare copil este încurajat să își descopere potențialul.

Poate că într-o zi vom înțelege cu toții că fiecare copil merită o poveste, iar noi putem face parte din această poveste, oferindu-le timp, atenție și sprijin. Haideți să le citim mai mult, să-i ascultăm cu adevărat și să-i ajutăm să descopere lumea prin cuvinte și culoare! Cititul apropie oameni, iar până la următoarea întâlnire, vă invităm să faceți din citit o tradiție zilnică și să nu uitați că lectura ne face învingători!

Ziua Europeană a Numărului de Urgență 112

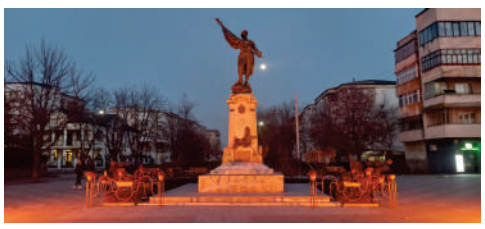

Numărului Unic European de Urgenţă „112” reprezintă sistemul tehnic şi organizaţional al recepţionării şi transmiterii apelurilor de urgenţă pentru asigurarea asistenţei imediate în situaţii în care este periclitată viaţa, integritatea ori sănătatea cetăţeanului, ordinea publică, proprietatea publică sau privată ori mediul. În situațiile de urgență, fiecare secundă contează. Atunci când este în joc viața cuiva, nu putem pierde timpul căutand numărul de telefon la care să sunăm pentru a obține ajutor. Uniunea Europeană a introdus, în 1991, un număr unic - 112, care poate fi apelat din toate statele membre, iar din luna aprilie 2005, Sistemul Naţional Unic pentru Apeluri de Urgenţă 112 a devenit operaţional în toată România.

La data de 11 februarie, România marchează Ziua Europeană a Numărului de Urgență „112” printr-un demers vizual simbolic care are ca scop atragerea atenției asupra importanței folosirii corecte a acestui serviciu unic european.

Municipiul Roșiorii de Vede a răspuns invitației Serviciului de Telecomunicații Speciale (STS) de a se alătura campaniei de promovare a apelării responsabile a numărului unic de urgență 112, astfel că, în seara acelei zile, edificii emblematice al Municipiului Roșiorii de Vede, respectiv: Primăria Municipiului Roșiorii de Vede, Monumentul Eroilor și clădirile Serviciului pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, au fost luminate în roșu.

Fii și TU responsabil și nu pune în pericol viața altora prin apeluri inutile!

Text şi foto: **Aurelia BĂRBUŢ**

Mica Unire

Alexandru Ioan Cuza și masoneria

- continuare din pag. 1

implicarea lui Alexandru Ioan Cuza în masonerie, chiar dacă se știe că mulți dintre liderii unioniști erau membri ai lojelor masonice, Victor Osăceanu a făcut o prezentarea bine documentată, susținută de imagini, captând atenția publicului, chiar și pe a celor mai mici vizitatori prezenți în sala muzeului, elevii de la Școlile Gimnaziale „Zaharia Stancu” și „Mihai Eminescu”.

Din programul manifestării a făcut parte și un moment literar susținut de elevi de la Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”.

Pliculeţul cu pelin

Dorințe

Președintele Coreei de Sud (stat democratic) a fost arestat. Deci, se poate.

*

Prima ființă care a trecut granița româno-bulgară la desființarea barierelor a fost un... cățel. El avea un covrig în coadă și era trimis după zacuscă, castraveciori murați și parfum de trandafir.

*

Un hoț a furat picioare umane amputate dintr-un spital bucureștean (Cantacuzino). A fost identificat, era un om al străzii, probabil avea poftă de o tocăniță sau și el dorea să treacă granița, se știe că au mare căutare pe piața neagră din Turcia.

*

David Popovici și-a cumpărat o mașină sport. Pe unii îi interesează asta mai mult decît pe alții, dar asta nu e treaba mea că vestea asta a împărțit internetul în două tabere. Dacă și-ar fi cumpărat o rachetă de croazieră aș fi fost poate, mai interesat.

*

Recomandări de lectură:

1. *Demența digitală* de Manfred Spitzer (Ed. Humanitas);
2. *Distracția care ne omoară* de Neil Postman (Ed. Anacronic);
3. *Arta de a asculta* de Erich Fromm (Ed. Trei).

Liviu NANU

Povestiri din parcare

Povestea rockerului (I)

Nea Mureşan porni motorul Loganului şi băgă a-ntâia. Ziua de muncă se sfârşea cu o oră mai devreme pentru el, pentru că, după lungi insistenţe, soţia lui reuşise să-l convingă să îşi facă un control medical, iar mania pentru punctualitate a doctoriţei la care avea programare era binecunoscută.

Dar când să se pună în mişcare, calea îi fu tăiată de o dubiţă („la te uită, ce T3 simpatic!” remarcă şeful parcării) galben-aurie, care se prelinse pe lângă grupul sanitar şi se opri la marginea asfaltului.

Loganul alb trecu, încet, pe lângă maşina nouvenită („Are numere de Polonia, remarcă nea Mureşan, ce-o fi cu el, nu prea mai merg polonezii pe litoralul românesc, ca altă dată…”) şi ieşi în autostradă, prinzând viteză. „Păcat că nu am timp să mai stau, să văd ce-i cu ăştia pe la noi”, cugetă şoferul, schimbând rapid vitezele. De, cardioloaga nu aşteaptă…

„Ce chestie, ia uite că polonezul meu e tot aici!”, remarcă nea Mureşan în dimineaţa următoare, sosind la serviciu.

Volkswagenul T3 era în acelaşi loc unde se oprise în ajun, iar în faţa lui, în jurul unei măsuţe de camping, puteau fi văzuţi doi inşi tineri, o fată scundă, blondă şi un băiat foarte înalt şi foarte blond, şi doi inşi mai puţin tineri, cel mai probabil pasagerii Accentului argintiu parcat la câţiva metri de T3.

Nea Mureşan îşi aşează Loganul pe locul său obişnuit, în apropiere de birou, îşi scoase din portbagaj sacoşica în care se găsea obişnuitul pachet de cafea şi o pungă de zahăr şi intră în palatul său administrativ. Vasile era acolo, gata şi el pentru o nouă zi de activitate.

– Ce-i cu polonejii ăştia, Vasile, au dormit aici?

– Nu ştiu dacă au apucat să mai şi doarmă, şefu, că pe la şase, când am venit eu, se auzea de la ei din maşină muzică d-aia bubuită, de ziceai că-i la discotecă, raportă factotum-ul parcării.

– De care, mă, Vasile? Rockăială sau de-aia electronică? Că sunt străini, ăştia nu ascultă manele.

– Sigur că nu era manele, era d-alea cu grohăieli de zici că-şi dă duhu', descrise omul spectacolul nocturn.

– A, e clar, rock metallic, hotărî nea Mureşan. Sau death, bineînţeles că ţie nu-ţi place, mă Vasile, tu vrei numai Tita Ştefan, d-ăştia.

– Nu, şefu, acum ne place Nicoleta Rădinciuc, aia cântăreaţă…

– Şi zici că ai venit devreme? Ai reuşit să încarci şi mraniţa aia?

– Da' cum şefu, e căruţa colo, sub lizieră, o descarc mai încolo, am adus şi roaba şi…

– Bine, mă, hai odată cu cafeaua aia, că mi se-aprind bâldârile… îşi domoli nea Mureşan subordonatul. Uite, şi ăştia beau cafea, cât mă mai ţii?

Luându-şi paharul de plastic umplut prompt de Vasile, şeful parcării ieşi pe platformă şi se apropie de Transporterul galben.

– Bună ziua, domnilor, îmi permiteţi să vin lângă dumneavoastră?

Tânărul foarte înalt şi foarte blond se uită o clipă, nelămurit, la cetăţeanul mai vârstnic de lângă el, dar apoi sări în picioare şi îşi oferi, galant, scăunelul pliant noului venit, în timp ce tânăra scundă şi blondă deschise uşa din spate a maşinii şi scoase un scăunel identic.

– Dzien dobry, panu[i]!

– Aşa e cum zici matale, răspunse nea Mureşan, strângând mâna întinsă de polonez. Sunt sigur că ai dreptate.

– A zis bună ziua, interveni mai vârstnicul. E polonez şi nu înţelege româneşte.

– A, dumneavoastră vorbiţi limba lui?

– Nu, domnule, dar până acum am apucat să fac cunoştinţă cu ei şi am reţinut vorba asta. Oamenii vorbesc englezeşte, am tot povestit cu ei.

– Aha… Sunteţi poli… nuştiucum, gam?

– Poliglot se spune, domnule, spuse doamna de vârsta a doua, eu sunt soţia lui, unica!

– Îmi cer scuze, nu de mult m-a zăpăcit un domn traducător, a tot învârtit cuvintele, tot felul de poli…, de n-am mai ştiut ce tot zice. Culmea, şi el tot un Accent avea, unul roşu. A, şi tot de Teleorman.

– Roşu? Ha, ha, sigur era Mr. Binescu, sau Mr. Bean, cum îi mai zic elevii… Simpatic personaj. E colegul meu de la altă şcoală …

– Tak[ii]! Afirmă polonezul, Mr. Bean, sympatyczny[iii]!

Uitaseră de oaspetele lor blond. Teleormăneanul se întoarse către el şi amândoi porniră o discuţie importantă în limba engleză.

– I-am povestit care-i treaba cu Mr. Bean, explică apoi hyundaistul. El credea că discutăm despre ăla din filme. By the way, I am Mike[iv], îi spuse el blondului.

– Biały, mam na imię Biały[v], răspunse băiatul. My girlfriend, Natia, continuă el, luând-o de mână pe partenera sa, moja narzeczona[vi].

– Nea Mureşan, completă cercul gazda, eu sunt de la ăştia, cu parcarea, cu astea…

Sorbind tacticos din cafea, Mike îi împărtăşi gazdei informaţiile despre călătorii polonezi:

– Cică sunt de pe la Wroclaw, au terminat liceul anul trecut şi şi-au luat maşina asta de la un moş care-o lăsa să ruginească. Au muncit amândoi un an de zile s-o pună la punct, apoi au pornit cu ea la drum, cică vor să petreacă tot un an pe drumuri, şi după aia să se ducă la facultate.

– Dacă le ajung banii, să se plimbe, treaba lor, spuse nea Mureşan.

– Le ajung, explică unica soţie a lui Mike, părinţii lor le-au deschis un credit, eu cred că aşa, ca părinţii. Plus ce mai reuşesc şi ei să facă, se opresc uneori pe la şantiere şi muncesc, să mai astupe găurile.

– Tak, tak, întări blonda, zâmbind din toţi dinţii. Şantier, muncit, Braşov, Ploieşti, muncit, mało pieniędzy[vii], little money.

– Înseamnă că-s copii buni, muncitori, concluzionă şeful parcării. Good luck, mă copii! continuă el, strângându-le mâna tinerilor blonzi.

– Dziękuję, panu[viii], thank you, răspunse polonezul.

– Şi pe unde ziceţi că aţi umblat?

Teleormăneanul le transmise întrebarea.

[i] *Bună ziua, domnule (pol.)*
[ii] *Da (pol.)*
[iii] *Simpatic (pol.)*
[iv] *Apropo, eu sunt Mike (engl.)*
[v] *Biały, pe mine mă cheamă Biały (pol.)*
[vi] *Iubita mea (pol.)*
[vii] *Niște bani (pol.)*
[viii] *Mulţumesc, domnule (pol.)*

- va urma -

prof. **Mihai-Atanasie PETRESCU**

Clubul literar „Drum”

Clubul literar „Drum” – întâlnirea scriitorilor roșioreni cu membrii Colectivului de redacție al publicației „Drum” – o întâlnire a oamenilor de litere din Roșiorii de Vede, care își propune promovarea literaturii în rândul comunității, cunoscut fiind faptul că actul de scriere sau literatura ca act cultural este un mod de comunicare cu societatea.

Scrisul reprezintă un act ce implică seriozitate, un proces care lasă urme în timp, iar fără aceste urme suntem pierduți. O societate care nu înțelege și nu simte necesitatea culturii sau a literaturii, inevitabil, se îndreaptă spre nicăieri, iar scriitorul, cu spiritul său liber, creativ și artistic, atinge măreția și învinge timpul prin prisma artei sale.

Clubul literar „Drum” își propune să încurajeze lectura și analiza literară, să creeze un mediu în care iubitorii de cărți pot împărtăși idei sau pot discuta despre cărțile favorite sau despre încercările lor literare. Un mediu în care cei care vin să se simtă confortabil când își împărtășesc gândurile și interpretările. Un mediu în care primează respectul față de părerile ceorlalți, ascultarea activă și menținerea unei atitudini deschise.

Evenimentul a avut loc miercuri, 29 ianuarie 2025, în sala de festivități a Casei de Cultură din Roșiorii de Vede, cu participarea scriitorilor și oamenilor de cultură roșioreni: Stan V. Cristea (istoric și critic literar), Iulian Chivu (critic literar, prozator și etnolog), Domniţa Neaga (poetă și critic literar), Iulian Bitoleanu (critic și istoric literar), Florina Carvaci (poetă și publicist), Aurelia Bărbuț, jurnalist, șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, Ion Scarlat (publicist), Adriana Miu (poetă), Cristian Gabriel Moraru (poet, critic și istoric literar), Liviu Nanu (poet și prozator), Gheorghe Tutcălău (poet), Bianca Tutunaru (prozator), Marinela Ruşanu (bibliotecar).

Florina CARVACI
Foto: **Aurelia BĂRBUȚ, Marinela RUȘANU**

Să mai citim puțin!

Liturghii în bibliotecă

Lăcrămioarele poetului Ionel-Aurel Simu

În *Parfum de lăcrămioară* (Editura Castrum de Thymes, Giroc, 2025), placheta postumă a poetului bănățean Ionel-Aurel Simu (n. 14 ianuarie 1956 — m. 11 noiembrie 2020), remarcăm o puternică tendință de literaturizare a vieții. Ionel-Aurel Simu se inspiră din propria biografie, unele poezii fiind datate, deci contextualizate istoric, cum este cazul poeziei care inaugurează cartea, despre care aflăm că a fost scrisă în aprilie 1974, la Oravița (locul de naștere al poetului), pe o bancă, în parcul din fața liceului „General I. Dragalina".

Dacă, în poezia *Steluța*, Alecsandri o numea pe Elena Negri „stea dulce și iubită a sufletului meu", Ionel-Aurel Simu o alintă pe prima sa „iubire din anii de liceu", o blondă frumoasă și deșteaptă, dar arogantă, nici mai mult, nici mai puțin decât „prostuța mea rățușcă", poetul plimbându-se pe sub fereastra adoratei, cu inima mușcată zdravăn de șarpele dragostei: „Să nu crezi că sunt fraier / dacă și-n noaptea asta / mă plimb ca un bezmetic / pe sub fereastra ta, / tot ai să ieși odată, / prostuța mea rățușcă; // și de-o să-mi cazi în brațe, / atunci te voi vedea. / Mă latră câinii-ntruna / de parc-ar fi nebuni / și se trezesc vecinii / crezând că e vreun hoț, / tu te prefaci că dormi, / lăsându-mă să fluier, / prostuța mea rățușcă, / cum te-aș mai lua de moț ... // Dar știu că mâine seară / n-ai să mai poți răbda / și cum răsare luna / vei evada din cușcă, / îmi vei sări în brațe, / cerându-mi să te iert; / și-o să te iert, că mă iubești, / prostuța mea rățușcă!" (*Prostuța mea rățușcă*).

Mai sunt și alte poezii de dragoste, în care autorul brodează dantelării lirice, cum ar fi poezia care conferă titlul volumului, și anume, *Parfum de lăcrămioară*.

„Titlul reprezintă cheia de interpretare a textului" ne declară ritos Umberto Eco, așa că hai să ne oprim puțin asupra semnificațiilor acestui titlu. Florile de lăcrămioară simbolizează dragostea, fericirea îndrăgostiților. În trecut, băieții și fetele culegeau buchete de lăcrămioare, întrucât exista credința că acestea le aduc noroc în dragoste. Așadar, avem de-a face cu o metaforă vegetală, sinonimă cu o declarație de dragoste.

Dorința poetului din prima strofă („Voiam, aseară, / să îți dăruiesc, iubito, / o mică lăcrămioară / parfumată, / s-o prinzi cu drag / în păru-ți de-abanos / și-apoi să ne iubim / ca altădată."), de împlinire a iubirii, este zădărnicită în finalul poeziei, la fel ca în *Lacul*, celebra poezie eminesciană, deși cadrul natural (greierii care să cânte sub balcon în adierea serii, luna, mirosul îmbătător al nopții) este mult mai discret la poetul bănățean.

Eul liric aflat în ipostaza îndrăgostitului simte o dezamăgire profundă pentru că iubita n-a venit: „Am așteptat / până în miez de noapte, / cu inima preaplină / de iubire, / apoi cu tine-n gând / am adormit, iubito, / visând că a fost doar / o amăgire. // Și stelele s-au stins / în așteptare, / iar luna s-a ascuns / dezamăgită, / doar eu priveam / pe perna ta brodată / gingașa lăcrămioară / ofilită.".

Parfum de lăcrămioară mai poate fi considerată și o metaforă a creației izvodite din iubire, întrucât e știut că, în mitologia greacă, simbolismul acestei flori este strâns legat de zeul Hermes, mesager al zeilor și maestru al comunicării.

De altfel, eul poetic nu vrea să epateze, ci doar să puncteze la capitolul autenticitate, atunci când îi comunică iubitei următoarele: „Eu nu îți scriu / doar de amorul artei. / Îți scriu, iubito, / fiindcă te iubesc." (*A scrie de amorul artei*).

Femeia este, pentru poetul nostru, **un izvor de suferință**: „Nu vreau / să mai cunosc / alte femei, / din cauza lor / mereu am suferit, / nu pentru că eram / indiferent sau rece, / ci pentru că / pe toate le-am iubit." (*Dacă se poate …*) și **un înger** deopotrivă, pe care nu se poate supăra: „Dar n-am să te blestem / nicicând, iubito, / rămâi în visul meu același înger / pe care, totdeauna, l-am visat." (*Același înger*).

Alteori, eul liric trăiește starea de revoltă împotriva pandemiei de coronavirus, care l-a obligat să stea izolat la domiciliu și care i-a răpus mulți prieteni, întorcându-i pe dos întreaga viață: „Și-a trimis tartorul, / ca mesager de vază, / un hâd Coronavirus / printre oameni, / un jeg minuscule / în infern produs, / să răspândească moarte / printre semeni. // Mi-a-mbol- năvit / și mi-a răpus amici, / mi-a-ntors pe dos / jegosu-ntreaga viață, / iar în modestul meu / apartament / m-a izolat / ca într-o fortăreață." (*Emisar din infern*).

În poemul *Departe de păcat*, poetul taxează trufia oamenilor care aleargă să strângă averi materiale în detrimentul celor spirituale („Trufași, ne-ncredem / în puterea noastră, / de-a face singuri / tot ce ne dorim, / Sodoma și Gomora / sunt locuri preferate / de vacanță, / despre Golgota, nevrând s-auzim."), pentru ca, în final, să clameze: „Ce mici suntem, / o, Doamne, cât de mici ... / Fă-ne măcar cumva / să înțelegem, / că dintre toate / câte-avem de-ales, / pe Tine-ar trebui / să te alegem. // Și iartă-ne, Părinte, / aroganța / cu care pân' acum / am defilat, / Nu ne lăsa / în voia firii noastre / și ține-ne / departe de păcat!".

Ultima poezie a cărții, *Liniștea ca o amantă*, subliniază ataraxia de care este cuprins poetul („Am încercat să număr / stelele / azi-noapte. / Era târziu / și somnul nu venea. / Doar liniștea / mă-mbrățișa ca o amantă / în balcon, / în timp ce luna / indiscretă / ne privea.") încheind rotund o carte a marilor interogații asupra vieții și morții.

În cele 33 de poeme (33 = număr maestru) din cartea *Parfum de lăcrămioară*, care este a patra după *Amurg fără mine* (2017), *Striviți de destin* (2017), respectiv *Lacrimă și zâmbet* (2020), publicate antum la editura MIRTON din Timișoara, Ionel-Aurel Simu demonstrează că este un profesionist al scrisului, cu performanțe estetice notabile, care figurează cu cinste în panoplia poeților cărășeni.

Prof. **Cristian Gabriel MORARU**

Lecturi în lumină

GEORGE BĂICOIANU: *Călător prin alte timpuri*

Volumul de versuri, *Călător prin alte timpuri* (Ed. BETTA, București, 2023), semnat de poetul teleormănean, George Băicoianu, apare după alte două cărți de poezie: *Maxinne* (Ed. Neuma, Cluj, 2019) și *Ieri, adineauri, cândva* (Ed. Pim, Iași, 2022).

În acest al treilea volum, autorul pornește într-o călătorie lirică prin vremuri apuse, dar vizează și prezentul, legătura între cele două lumi făcându-se printr-o sclipitoare punte de smarald, născătoare de autentică poezie.

Călător prin alte timpuri se deschide cu un grupaj de poeme, recompensate la Concursul Național de Poezie, „Radu Cârneci", cu premiul „Nicolae Labiș". De altfel, G. Băicoianu deține multe premii literare la diverse concursuri și festivaluri de literatură încă dinainte de a debuta editorial. Urmează, în arhitectura lucrării, alte aproape o sută de poeme, laolaltă purtându-ne prin fascinantul univers poetic, pe care autorul îl explorează cu iscusință și scoate la iveală nestemate lirice.

Apropiindu-mă de gândul creator al lui George Băicoianu, mă încearcă un sentiment de admirație, când văd determinarea Domniei sale în a reînvia lumea veche a satului natal, din Câmpia Română, cu toată învăluirea ei de lumină, pe care nu a uitat-o niciodată, în ciuda scurgerii timpului. Descopăr, de asemenea, teme și motive poetice consacrate în lirica românească (iubirea, tristețea, revolta socială, încrederea în solidaritatea umană, empatia față de ființele defavorizate, trecerea ireversibilă a vremii, motivul avatarului...), dar pe care poetul le abordează într-o manieră personală, ceea ce îi conferă originalitatea.

Satul natal pare să fie „personajul principal" în construcția tematică a cărții, *Călător prin alte timpuri*. Imaginea satului este surprinsă în poeme de o răscolitoare frumusețe, în care sunt prezentate aspecte de viață dinăuntrul și din împrejurimile sale. Satul este un autentic regat pentru poetul care contemplă realitatea și care, cândva, a fost părtaș la viața comunității, revăzând acum totul cu ochii amintirii.

Râul Sâi, martor al atâtor evenimente istorice petrecute de-a lungul vremii, curge liniștit, în albia sa; Oltul, undeva la orizont, se profilează „ca o dâră de hotar"; grâul copt strălucește în razele soarelui de vară; curcubeul, apărut pe cer, după ploaie, încununează văzduhul de deasupra ținutului Plăviceni... („Regatul meu"). O liniște patriarhală învăluie această lume veche, neatinsă încă de urâțenie.

Satul natal, Crângeni, imortalizat de poet, este înconjurat de o natură mitică și populat cu acele ființe dragi sufletului nostru, care ne-au dat viață, ne-au crescut, dar care au trecut de mult în lumea celor drepți: străbunicii, bunicii, părinții... Chipul mamei ocupă un spațiu privilegiat. Îndeletnicirile sale de femeie de la țară, obișnuită cu truda zilnică, o fac să fie specială. Poetul o poartă în suflet ca pe o icoană sfântă și o așază, ca pe o zeitate antică, pe un piedestal de marmură albă, gândind că nimic pe lume: „N-o să întrecă zâmbetul de mamă" („Un zâmbet de mamă").

O adevărată bijuterie lirică este poezia „Oameni simpli", dedicată bunicilor. Credința, rezistența în fața vicisitudinilor vieții, grija pentru „... raiul/ din mica bătătură", iubirea de țară, sacrificiul pentru apărarea pământului străbun, transmiterea valorilor perene către urmași... sunt tot atâtea atribute ale bunicilor: „Bunicii noștri-au fost/ de-o simplitate rară,/ Uitați de domnii vremii/ în lanuri de porumb./ Se întorceau sub ceruri,/ la loc de veșnicie,/Cu dragostea de țară/ răpusă de un plumb." („Oameni simpli").

Locuri pline de farmec înconjoară satul. Asupra lor, G. Băicoianu se apleacă pios, fiindcă îi amintesc de anii copilăriei. Din păcate, trecerea timpului și-a pus amprenta nu numai pe chipurile oamenilor, ci și pe ceea ce au construit ei, întru folosul comunității, în prea scurta lor trecere. Cișmeaua de la marginea satului, altădată măreață, „ca un trup de zână", acum „s-a gârbovit printre boji, speriată" și aproape că a secat. („Cișmeaua copilăriei").

Nenumărate obiecte din gospodări țărănească își află locul cuvenit în poezia autorului: căpisterea, cârpătorul, lingura de lemn, strachina de lut, pirostriile, testul, tuciul de fiert mămăliga, lada de zestre (unde femeile țineau macate țesute, ștergare, fote,..., toate făcute de mâinile lor harnice), jgheabul de lemn în care se stropeau strugurii, în procesul preparării vinului... sunt tot atâtea lucruri casnice care trezesc în noi ecourile unor vremi stinse pentru totdeauna.

Natura este o temă nelipsită din cartea lui G. Băicoianu. Poetul dedică lunilor anului câte o poezie, fiecare lună figurând cu tot ce au mai reprezentativ: frumusețe naturale, obiceiuri și tradiții care se circumscriu momentului. Din aceste poeme dedicate naturii, vom descoperi că poetul înțelege glasul naturii, dialogând cu aceasta.

Anotimpurile nu sunt uitate nici ele. *Toamna* beneficiază de mai multe poeme cu titluri care statornicesc iubirea în culorile din care și sufletul poetului se hrănește. *Iarna,* în ținutul natal, constituie pentru poet un fericit prilej de a reînvia acea lume dragă sufletului său, dar dispărută: „Peste Plăviceni, ninge rătăcit,/ Bate un vânt rece dinspre nori de fum,/ Mă pornesc din nou, printre nostalgii,/ Care-au mai trecut pe același drum" („Iarna la Plăviceni").

Condiția țăranului român este o temă frecventă în literatura de azi, când satele s-au depopulat, prin exodul tinerilor în afara țării. În viziunea poetului nostru, țăranul școlit „pe-un colț de brazdă", trudind din zori până în noapte..., nu a avut timp să învețe să moară: „Țăranul n-a învățat să moară niciodată,/ Iar tot pământul lui mustește de iubire./ El n-are monumente și nici vreo simfonie,/ Deși ne-arată calea ducând spre nemurire." („Lecția de nemurire").

În multe poeme, poetul cântă iubirea, femeia, atribuindu-i femeii toate capacitățile metaforei revelatorii din imaginarul poetic; sentimentul iubirii este perceput ca șansă primordială și finală a omenirii.

George Băicoianu ne-a purtat prin universul său de creație ca un veritabil ghid care a știut să ne facă pe noi, cititorii săi, martori la o realitate fascinantă prezentată de Domnia sa în farmecul dintotdeauna al versului clasic.

Prin recentul volum, poetul a reușit să ne desprindă de prezentul gri și să ne întoarcă la anii fragezi ai copilăriei sale atât de asemănători cu ai noștri, ai celor aflați nu departe, ca timp și spațiu geografic, de poetul, „călător prin alte timpuri".

Prof. **Domnița NEAGA**
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Meridiane critice

Busuioceanu și prestigiul exilului

Apariția volumului *Poezie și cunoaștere* (Ed. Aius, 2021) de Alexandru Busuioceanu a fost posibilă datorită unui dublu efort, cel al fraților George (1918-1993) și Alexandru Ciorănescu (1911-1999), adevărați prieteni, care în epistolele lor au amintit de confratele din străinătate și, mai ales, apoi, prin răbdarea, strădania, tenacitatea Crisulei Ștefănescu, redactor nenumărați ani la Europa Liberă, care a scotocit prin biblioteci date, urme concrete cu privire la tema și subiectului ales, punând în ecuație multele/ puținele mostre, dovezi recoltate în timp. În acest fel, din elemente disparate de puzzle, cartea a crescut pas cu pas, căci s-a indus și studiul lui G. Ciorănescu despre amicul comun, precum și *Introducerea* lui Alexandru Ciorănescu la ciclul **liric** busuiocean, *Nenumita lumină*. Părerea unanimă: că cel prezentat a fost un intelectual de vază, cu **distincții europene**, cu domenii forte - poezia, eseul, critica de artă… Nu numai corespondența menționată îl validează pe Alexandru Busuioceanu, ci și un contact direct, nemijlocit, evident, rezultat de întâlniri de un dramatism nefardat, în care mai vârstnicul coleg se descurca rău cu banii, se lamenta, chiar schițase o nuanță de grimasă, de invidie profesională că întârzia gloria lui, că nu participa la elevate conferințe. De reținut că fiecare scrisoare – prima datând din 26 nov. 1949 - inserează măcar un moment emoțional. Se strecoară detalii spirituale referitoare la doctoratele fraților în Științe politice, Literatură comparată, șansa de titularizare la Universitatea București. Falii de existență girată de ghinion: „La Paris, l-am văzut – scria fratele mai mic – pe Busuioceanu chitrit ca oricând… (în) stare de descompunere, amăreală… (ca) la un proletar, care își vinde cărțile din bibliotecă" (pp.16-17) ori de reveria deliciilor culinare de la manifestări somptuoase, galante, animând papilele gustative ale exilatului ba spaniol, ba francez.

Privitor la străbunicul său, un boier pașoptist și patriot liberal, Alexandru Busuioceanu (1896-1961), a preluat înclinația spre arte și atașamentul față de patria lui Cervantes. În tinerețea-i vulcanică, ca **ziarist** a colaborat la Lumina nouă (București), alături de Crainic, Ralea, apoi, la Arena (Iași, redactor-șef), cu multe migrări ideologice de la extrema dreaptă la cea stângă, dintr-o redacție în alta. Alte escale jurnalistice: Luceafărul (N. Crainic - director), Lamura (sub direcția lui Vlahuță și Al. Brătescu Voinești), Dacia. O pauză motivată: între 1916-1918, când „schimba penița pe pușcă" - p.34). În 1921, împreună cu Cezar Petrescu, N. Crainic, L. Blaga, fondează gazeta Gândirea, iar vocația scriitoricească se ramifică în eseu, **critica și istoria artei, portrete** de scriitori (Pierre-Jean Jouve, Jean Paulhan în periodicul madrilen Insula. O coagulare a trudei intelectuale se află în cartea *Etnos,* 1941, București. Doctoratul (în Litere) început la Viena (1920-1922), continuat cu un stagiu la Roma, va fi concretizat la Universitatea din București, 1925, apoi, cariera academică. Din postura de **traducător**, l-au atras marii creatori ce au revoluționat limbajul poetic, în special, Walt Whitman (1925), Rainer Maria Rilke, Tagore, dar și *Poemele* lui San Juan de la Cruz. Tip providențial în formarea lui Călinescu, umanistul Vasile Pârvan l-a influențat pe linia dacismului, a răspândirii acestui filon în alte culturi romanice, inclusiv la spanioli și romani, fapt învederat și de cercetătorul Rodrigo Jimenez de Rada, un apologet al regilor daci Decebal și Burebista și al preoților Deceneu și Zamolxis. Pe urmele ctitorului Academiei Romena din Italia, mitul dacic a dăinuit, în ton cu mirajul Sfântului Augustin, sever cu denigratorii străbunilor noștri, prilej de a-l „condamna"/ profeța pe cuceritorul și distrugătorul statului antic cu capitala la Sarmisegetuza la **uitare,** un mileniu. Circulă și varianta că un împărat roman ar fi căzut prizonier la daci. **Omul de acțiune,** de largă reputație internațională, dincolo de tribulațiile reale sau inventate, a fost adoptat în foruri cvasi inaccesibile precum Academia de Științe și Litere Paris, Academia Regală de Istorie a Artei din Toledo, director la ICR din Spania (1943-1945), prof. univ. la Madrid, Ministerul Afacerilor Străine. Cele 3 plachete de versuri în spaniolă (ultima, 1954) confirmă că poetul reprezintă o autoritate în două literaturi, adept al metaforei, al funcției estetice și al frumosului - poartă cognitivă, „cu nimic mai prejos decât cunoașterea metafizică, mistică, istorică" (p. 50). Opul *Poezie și epifanism* glosează despre idiomul poetic din secolul al XX-lea, unul conotativ, cu reverberații filosofice (pp. 92-97), încât pe drept cuvânt arta poate fi echivalată cu „înălțarea spre epifanie" (p.98).

Prof. dr. **Iulian BITOLEANU**
Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Lecţia de istorie ○ Lecţia de istorie

Oameni care au fost

Moașa Lucreția Bercheșeanu

Momentele comemorative ne aduc în atenţie personalităţi pe care timpul le poate îndepărta din memorie. Evocarea vieţii unei asemenea personalităţi produce emoţii puternice, în special dacă această viaţă a fost mai bogată şi mai pilduitoare în fapte decât cele din jurul său. Este vorba de moaşa Lucreţia Bercheşeanu de la Spitalul Orăşenesc din Roşiorii de Vede, judeţul Teleorman (azi Spitalul Caritas). Toţi au învăţat de la această moaşă, seriozitatea în muncă, perseverenţa în soluţionarea problemelor propuse, tenacitatea în faţa greutăţilor şi, în primul rând, dăruirea exemplară faţă de bolnavi şi suferinţele lor, în dorinţa surmontării tuturor obstacolelor, în stabilirea diagnosticului şi cele mai bune scheme de tratament, adaptate specific fiecărui caz.

ca urmare a seriozităţii, profesionalismului şi dăruirii cu care se achita de sarcinile de serviciu, medicul director de atunci al spitalului, dr. Ştefan Noica îi încredinţează „Sala de operaţii" a spitalului, împreună cu dotările existente, „Sala de sterilizare", împreună cu tot instrumentarul chirurgical din dotarea spitalului.

Întreaga sa activitate în cadrul spitalului s-a desfăşurat sub semnul responasbilităţii, dăruirii şi a grijei faţa de semeni, calităţi cultivate şi consolidate încă din timpul vieţii trăite în mănăstire, ca maică. Raporturile Lucreţiei Bercheşeanu cu colegele sale au fost bazate pe stimă reciprocă şi bună înţelegere. Ea şi-a considerat colegele şi colegii din spital ca fiind marea sa familie şi a vegheat, pe cât a fost posibil, ca în rândurile lor să nu intre

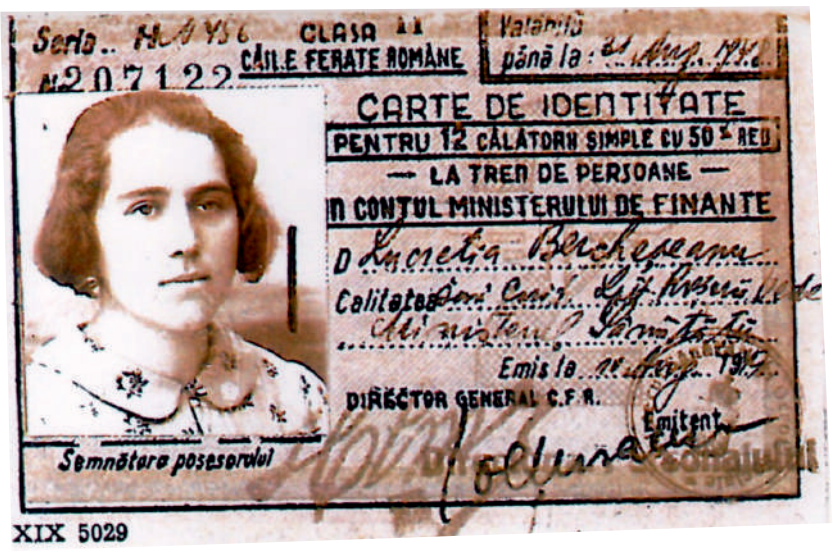

Moaşa Lucreţia Bercheşeanu s-a născut într-o familie de români din Ardeal, la data de 1 februarie 1913, în satul Bercheşiu, Comuna Frata (Magyarfrata), judeţul Cluj. Comuna Frata avea, în 1913, 3.859 de locuitori români şi maghiari şi era alcatuită din opt sate: Oais, Olariu, Berchieşu, Pădureşti, Poiana, Răzoare şi Siparu de Câmpie. Exista în comună o singură biserică (de lemn), cu hramul „Coborârea Sfântului Spirit", parohie greco-catolică, cu trei preoţi cu nume româneşti. Satele erau răspândite, viaţa foarte grea, iar relaţiile între locuitori, români şi maghiari, foarte bune.

Tatăl Lucreţiei, Vasile M. Bercheşeanu, reîntors în satul natal, după perioada obligatorie de slujire a împăratului, în armata austro ungară, se căsătoreşte cu românca Ana Bothaza, cu care a avut şapte copii, şase fete şi un băiat, acesta fiind cel mai mic. Din cauza condiţiilor grele de viaţă, din acea perioadă, pentru românii din Ardeal, Lucreţia, care era al doilea copil în ordinea vârstei, cu aprobarea familiei, ia decizia de a intra la mănăstire şi a deveni maică, pentru a uşura viaţa celorlalţi fraţi. Pentru a-şi procura lucrurile necesare, impuse pentru a fi maică în mănăstire, munceşte doi ani în familia unor evrei bogaţi din sat. Îndeplinind condiţiile impuse de admitere, la data de 1 septembrie 1933, a fost aprobată intrarea în mănăstire, sub numele de maica Eufrosina, şi îndrumată spre activităţi din domeniul Crucii Roşii. Aproape toate mănăstirile din acea vreme aveau infirmerii propriu-zise, ce erau, de fapt, aziluri de popas şi asistenţă medicală pentru săraci şi călători. Personalul de îngrijire era feminin şi era alcătuit din călugăriţe, care se dedicau vieţii religioase şi anumitor reguli monastice.

Maica Eufrosenia se face repede remarcată de conducerea mănăstirii pentru dăruirea, puterea de muncă şi volumul cunoştinţelor asimilate într-un timp relativ scurt. Mai mult, maica Teofana, în numele conducerii mănăstirii, o trimite să urmeze cursurile şcolii de surori de caritate, pentru a fi o adevărată profesionistă, cu calificare obţinută prin studii de specialitate, la Şcoala de Surori Medicale din Cluj.

În anul 1937, ca urmare a desfiinţării mănăstirii greco-catolice din Blaj, maica Eufrosina este obligată să părăsească mănăstirea împreună cu celelalte maici şi parte din acestea sunt direcţionate către alte mănăstiri. Maica Eufrosina alege să treacă în viaţa civilă şi, pentru a-şi câştiga existenţa, se angajează ca soră medicală la Spitalul Unificat din localitatea Sebeş-Alba, unde va funcţiona între 1 septembrie 1937 şi 31 octombrie 1940.

Este foarte bine primită la Spitalul din Roşiorii de Vede şi după o perioadă de probă, duşmănie şi intrigă. Armonia ce a domnit în spital a devenit proverbială şi succesele pe care le-a înregistrat în curs de 40 de ani se datorează în bună măsură spiritului de echipă şi colaborare prietenoasă ce au domnit aici.

Prietena cea mai apropiată a Lucreţiei Bercheşeanu a fost sora Oprea Angela, alături de care va lucra cu multă râvnă şi profesionalism, în acea perioadă grea. Era vreme de război, spitalul din Roşiori este transformat în „Spital militar", cu inidicativul Z.I. 513. Zilnic, erau primiţi răniţi de pe front, iar doctorul Ştefan Noica şi sora Lucreţia Bercheşeanu erau prezenţi mai tot timpul în sala de operaţii.

Sora Lucreţia Bercheşeanu s-a căsătorit, pe data de 29 ianuarie 1941, cu administratorul Spitalului Stan Burada, (teleormănean născut la Saele, comuna Lunca). În urma căsătoriei, se va naşte un băiat, la 5 februarie 1942, cu numele de Mihai-Nuşu. Ca dovadă a aprecierii de care se bucură în spital sora Lucreţia Burada, copilul nou născut, Mihai, va fi botezat de familia dr. Ştefan Noica, la 30 septembrie 1942.

Până la jumătatea anului 1947, sora Lucreţia Burada şi sora Angela Oprea au locuit în incinta spitalului, fiind astfel la dispoziţia spitalului cu problemele sale, 24 din 24 de ore.

După decesul soţului, sora Lucreţia se căsătoreşte, în 1947, cu Neagu Nicolae, ofiţer rezervist, alături de care cresc cu multă blândeţe şi gingăşie, băiatul care urmează cursurile gimnaziale la Liceul „Tudor Vladimirescu" din Roşiorii de Vede.

După 40 de ani de activitate în domeniul medical, sora Lucreţia Neagu (Bercheşeanu), la 1 ianuarie 1971, îşi încetează activitatea în cadrul spitalului, ieşind la pensie, din acelaşi loc de muncă, adică sala de operaţie, în care a fost numită de dr. Ştefan Noica, în ianuarie 1941.

După puţină vreme, se mută la Ploieşti, locuind împreună cu fiul său. Fiul, Nuşu Burada, face studii universitare în domeniul geologiei şi este inginer geolog. Are doi copii, unul medic stomatolog, iar al doilea, inginer în domeniul petrolului. Sora Lucreţia Neagu (Bercheşeanu) a decedat la 25 decembrie 1988 şi a fost înhumată în cimitirul „Viişoara" din municipiul Ploieşti.

Tăcerea care s-a aşternut, după 1971, asupra personalităţii sorei medicale Lucreţia Neagu (Bercheşeanu) este nedreaptă şi trebuie înlăturată, căci acesta a fost una din cele mai strălucite reprezentante ale şcolii româneşti de medicină medie - moaşe şi surori de caritate de la spitalul din Roşiorii de Vede.

Prof. **Argentin St. PORUMBEANU,**
membru UZPR

Parfum de epocă | Russenart - cetatea culturală

„Alexandru Popescu - Tair și Nicolae Lupu rămân în memoria mea toată viața" (I)

interviu cu poetul Paul Amet

(n. 30 ianuarie 1927, Vitănești - d. 6 octombrie 2008, Roșiorii de Vede)

Născut pe 30 ianuarie 1927 în comuna Vitănești, județul Teleorman, Paul Amet a absolvit, în 1969, Facultatea de Filologie a Institutului Pedagogic din Constanța. A fost membru fondator al Asociației culturale MILENIUL 3 și al ziarului DRUM, ediție nouă. A debutat publicistic în revista Tânărul scriitor (1952) și a colaborat cu versuri la publicații precum: Luceafărul, Amfiteatru, Familia, Argeș, Tomis, Sud, Teleormanul, Drum, Tribuna Teleormanului, Pagini teleormănene, Caligraf, Placebo și Meandre. A făcut parte din antologia Meandre. Paisprezece poeți din Sud, realizată de Stan V. Cristea, Ed. Tipoalex, Alexandria, 2001. A publicat următoarele volume de versuri: Nemărginită zi (Ed. Litera, București, 1986), Emigrat în singurătate (Ed. Teleormanul liber, Alexandria, 1996), Apogeul înfrângerilor (Ed. Euro Vida M, Videle, 1999) și La țărmuri strigând (Ed. PACO, 2004).

Gabriel Argeșeanu (G.A.): Conform Dicționarului biobibliografic „Județul Teleorman", scris de Stan V. Cristea, reiese că v-ați născut pe 30 ianuarie 1927 în satul Vitănești, comuna Purani. Cu toate acestea, există și o poveste cum că nașterea, propriu-zis, s-a produs în căruță.

Paul Amet (P.A.) Răspunsul meu la prima întrebare s-ar putea să nu-ți ofere satisfacția scontată. Față de locul și data nașterii mele nu există comentarii, ci doar adevăruri. Există date statistice care te urmăresc până „dincolo". Faptul că m-am născut în căruță ar trebui să pară lipsit de senzațional. Pentru vremea aceea, când empirismul călărea pe cai albi, mai ales în lumea mahalalei, venirea pe lume într-un atelaj nu stârnea niciun fel de curiozitate. De aceea, părinții mei mi-au spus întâmplător, foarte târziu. Născut în palat sau la umbra unei tufe, ursitoarele își vedeau de-ale lor. În legătură cu vârsta pe care o aveam la înscrierea la școala primară, nu există niciun comentariu interesant. Pur și simplu, ca să nu mai fiu purtat pe la toate muncile câmpului, am fost dus de mână la școală. Directorul școlii a înțeles situația și m-a primit. A fost mai greu când a trebuit să duc, după vreo trei ani, certificatul de naștere pe care nu știam de unde să-l obțin. Dar și asta a trecut pe lângă celelalte.

(G.A.): Ați povestit, într-o seară frumoasă de vară, la cenaclul de la Biblioteca „Gala Galaction", despre locurile copilăriei și despre o adevărată filozofie de viață pe care ați întâlnit-o la părinții dumneavoastră.

(P.A.) Mă văd pus în situația de a inventa ceva care să semene cu un lucru pe care l-am pierdut și pe care nu-l voi mai regăsi niciodată. Copilăria are dimensiunile unui țărm îmbrăcat în nostalgii de aur sau ale unei ulițe pe care alergam după miei sau îndemnăm cele câteva vite la păscut. Descrierea copilăriei fără suport real e un fals. Numai retrăirea ei la dimensiuni înalte rămâne o rană deschisă care n-ar trebui să se vindece niciodată. Venirea primelor berze și a ultimelor zăpezi constituie tot fantasticul din lumea copilăriei. Când înfloreau sălcioara și cuișorul, mă culcam în patul improvizat dintre ele și adormeam în cântatul broaștelor din lacul lui Belitu. Despre filosofia vieții din acea sfântă perioadă? Tot comportamentul dinăuntrul și din afara fiecărei familii era o filosofie pe care o respectam fără să știm că se numește așa. Așezați în liniște la masa măruntă, rugăciunea făcea parte din ritualul obișnuit. Respectul față de părinți, de învățător, de preot, și dusul de sărbători la biserică făceau parte din

aceeași simplă educație. Am spus doar o mică parte din ceea ce ar putea fi numit filosofia copilăriei în sânul familiei de atunci. Astăzi?

(G.A.): După absolvirea cursurilor liceale, v-ați înscris la Facultatea de Filologie a Institutului Pedagogic din Constanța, pe care ați absolvit-o în 1969. Cu toate acestea, activitatea dumneavoastră s-a desfășurat doar pe funcții economice în cadrul instituțiilor de învățământ. De ce?

(P.A.) Una dintre întrebările provocatoare la destăinuiri, desigur, este perioada școlarității. Aceasta s-a petrecut pe o perioadă mai lungă și cu multe peripeții. Subiectul acesta este atât de vast, iar în ceea ce mă privește, mă voi opri doar la esența lui. După școala primară, cu peripeții, și după o întrerupere din cauza războiului, m-am înscris la Liceul Comercial, pe care l-am absolvit în 1951. Am intrat „în producție", apoi m-am căsătorit cu actuala mea prietenă de viață. Mai târziu, ca să fiu egalul soției mele în studii, am absolvit Facultatea de Filologie. Totuși, am rămas să-mi câștig pâinea pentru toată viața din profesia pe care mi-o dăduse diploma, adică, economist. În perioada adolescenței și tinereții am făcut multe, printre care și sport, care s-a dovedit a fi de performanță. Acesta a fost atletismul, care mi-a adus satisfacția de a fi „sportiv de categoria întâi" și doar atât. Pentru vremea aceea, era destul; nu existau remunerații ca acum.

(urmare în numărul viitor)

Gabriel ARGEȘEANU

„Suflet din țara lui Brâncuși”

- continuare din pag. 1

luna septembrie a aceluiași an, atunci când a debutat la Centrul Cultural din Roșiorii de Vede, cu o expoziție de grup. Foarte curând, respectiv

în luna decembrie 2011, a avut loc prima expoziție personală semnată de Costel Păun.

Despre parcursul artistic al lui Costel Păun și despre lucrările sale atât de speciale au vorbit: Ciprian Agapie, Valentina Pașa, Florian Laurențiu Stoica, Doina Ghițescu, Doina Bârcă și Noru Dogaru, iar fiecare sculptură, dar și lucrările de pictură expuse pe simezele Casei de Cultură au fost descrise de autorul acestora, artistul Costel Păun, membru al Uniunii Artiștilor Plastici – filiala Teleorman.

Evenimentul a fost organizat de Primăria Municipiului Roșiorii de Vede, prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, în parteneriat cu Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Teleorman.

„Trebuie să încerci necontenit să urci foarte sus, dacă vrei să poți să vezi foarte departe”, spunea Constantin Brâncuși. Este și ceea ce vă îndemnăm și noi să faceți!

„Contraste sonore: de la lemn la lumină”

- continuare din pag. 1

concretizat într-o expoziție de excepție: „Contraste sonore: de la lemn la lumină”.

O poveste în care, 12 viori, ca niște balerine, ca niște lebede, au încântat vizual și acustic auditoriul.

11 viori din lemn, bine gândite, gingaș cumpănite, ieșite din mâna renumitului profesor, pentru a cânta „iubirea toată pe un fir de păr”. 11 viori ale căror strune au rezonat sub arcușul fermecat al violonistului Marius Manea, cel care, de-a lungul timpului, s-a ocupat de acordarea acestora, astfel încât, glasul lor să se audă cât mai departe…

11 viori, amintind de esența lemnului din care au fost confecționate, precum și de celebritatea renumitului lutier italian Andrea Amati, dar și o vioară din plexiglas, acționată electric și, care, supusă unui analizor, a oferit un spectacol luminos, ca un curcubeu, ceea ce ne-a determinat să spunem că de la sunet la lumină… nu a fost decât un pas.

Un recital de muzică clasică a întregit atmosfera evenimentului și a fost susținut de eleva Cristina Istrate, de la Clubul Copiilor din Roșiorii de Vede, acompaniată de profesorul ei, Marius Manea.

Evenimentul a fost moderat de Aurelia Bărbuț, șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, și s-a bucurat de prezența d-lui Valerică Gheorghe Cîrciumaru, primarul Municipiului Roșiori de Vede.

De asemenea, au ținut să-l felicite, să vorbească despre calitățile sale de om și dascăl: prof. Dumitru Sanda, prof. Dumitru Ciocan, prof. Ion Scarlat, prof. dr. Iulian Bitoleanu, prof. Sotir Gheorghiu, precum și arh. Costin Fierăscu, fiul protagonistului acestei seri memorabile.

Compoziţiile muzicale, semnate de Constantin Dimitrescu sau A. Morricone şi interpretate de violonistul Marius Manea, au amintit că, în oraşul de pe Vedea, viaţa culturală îşi urmează cursul, trecând peste obstacole de tot felul, pentru a confirma proverbul: „Omul sfinţeşte locul”!

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

Interculturalitate - reper al identității unui popor

Echipa EUROPE DIRECT Teleorman, în formula: bibliotecar Marinela Rușanu - manager ED Teleorman și șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport Aurelia Bărbuț - consilier de comunicare la ED Teleorman, a participat în

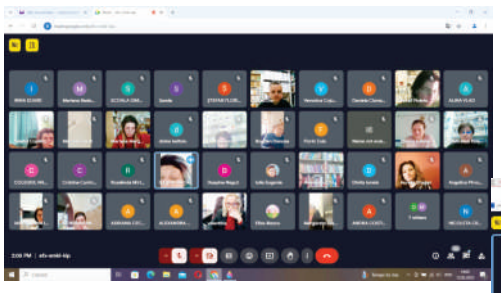

data de 12 februarie, la conferința internațională *„Interculturality - symbol of a nation's identity” (Interculturalitate - reper al identității unui popor)* – proiect educațional organizat de Casa Corpului Didactic Teleorman, în parteneriat cu Şehit Ömer Halisdemir Anadolu Imam Hatip Lisesi, Ankara, Inspectoratul Școlar Județean Teleorman, Liceul Tehnologic „Nicolae Bălcescu” Alexandria și

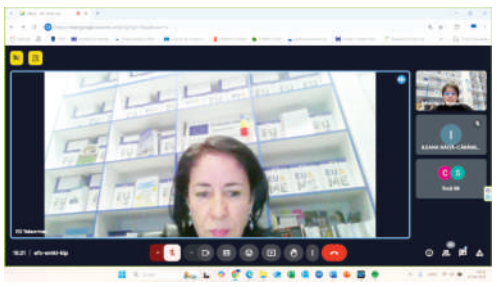

Colegiul Național „Anastasescu” Roșiorii de Vede și în colaborare cu: Biblioteca Județeană „Marin Preda” Teleorman, Palatul Copiilor Tulcea, Muzeul Județean Teleorman, Muzeul de Etnografie din cadrul ICEM Tulcea, EUROPE DIRECT Teleorman, Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport din cadrul Primăriei Municipiului Roșiorii de Vede, Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” Roșiorii de Vede, Biblioteca Județeană „Panait Cerna” Tulcea, Institutul de Cercetări Eco-Muzeale „Gavrilă Simion” Tulcea. Tema centrală a proiectului a fost explorarea conceptului de interculturalitate și modul în care acesta influențează identitatea națională în contextul globalizării.

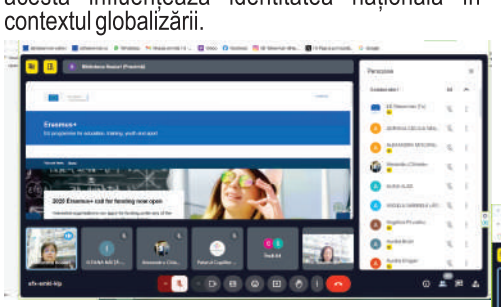

Evenimentul a reunit istorici, bibliotecari, muzeografi, oameni de cultură, cadre didactice, inspectori școlari, directori de unități de învățământ, reprezentanți ai autorităților locale, pentru a explora strategii de protejare și promovare a moștenirii culturale locale.

În cadrul întâlnirii, care a atras atenția a peste 70 de participanți și a avut loc online, au susținut comunicări: prof. Valentina Georgeta Pașa, manager al Bibliotecii Județene „Marin Preda” Teleorman; prof. Laura Felea, director al Palatului Copiilor Tulcea; Claudiu Olaru, muzeograf la Muzeul Județean Teleorman; Titov Iuliana, șef-serviciu Muzeul de Etnografie din cadrul ICEM Tulcea; muzeograf Veronica Cojocaru, Muzeulde Istorie „Petre Voivozeanu” Roșiorii de Vede, Teleorman; bibliotecar Mariana Mergeane, Biblioteca Județeană „Panait Cerna” Tulcea; cercetător științific Alexandru Chiselev,Institutul de Cercetări Eco-Muzeale „Gavrilă Simion” Tulcea–Muzeulde Etnografie și Artă Populară Tulcea. Evenimentul a fost coordonat de prof. Sorin Gabriel Ilie – inspector școlar general, InspectoratulȘcolar Județean Teleorman, prof. Eliza Iliescu – director Casa Corpului Didactic Teleorman și prof. metodist Ileana Năiță-Cărămidă – CCD Teleorman.

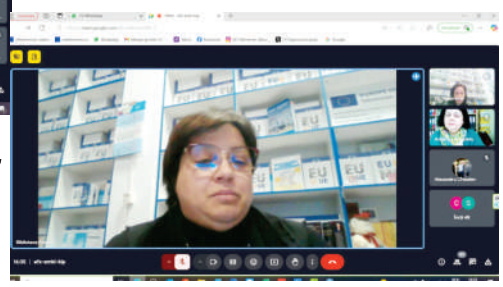

„Patrimoniul cultural roșiorean: principii și valori europene” a fost tema „Lecției de informare europeană” expusă de reprezentantele ED Teleorman. Întâlnirea ne-a oferit prilejul de a prezenta centrul de informare europeană găzduit de Biblioteca Municipală „Gala Galaction” din Roșiorii de Vede, de a aduce în prim-plan importanța patrimoniului cultural roșiorean și legătura sa cu valorile europene, de a vorbi despre cultură ca mijloc principal prin care comunitatea locală își păstrează și transmite identitatea, un liant important între generații, dar și un motor pentru inovație și adaptare la schimbările istorice și sociale, care ajută comunitatea să prospere în contextul globalizării. De asemenea, am prezentat

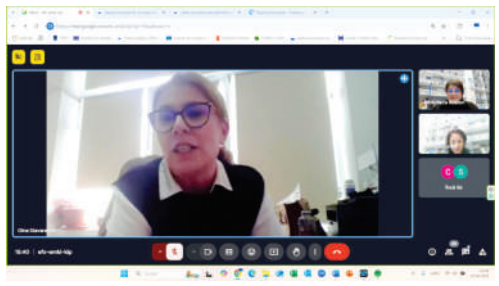

câteva inițiative și politici prin care Uniunea Europeană promovează protecția patrimoniului cultural și diversitatea culturală și anume: Programul „Europa Creativă”, Strategia UE pentru Patrimoniul Cultural, dar și programe precum: Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR) sau Erasmus+.

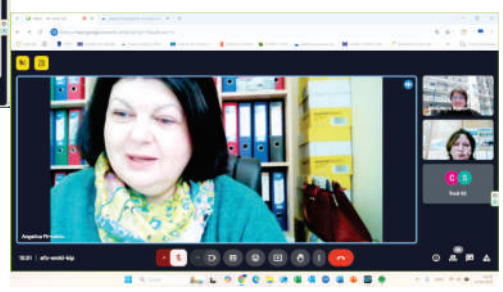

Cu siguranță, rolul culturii în comunitatea românească este unul fundamental, atât ca păstrător al identității naționale, cât și ca sursă de inspirație și adaptare la schimbările lumii moderne. Cultura ne ajută să ne înțelegem TRECUTUL, să ne definim PREZENTUL și să construim un VIITOR în armonie cu valorile și tradițiile noastre.

Aurelia BĂRBUŢ

